

ΓΙΑΝΝΗ Θ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

«ΤΟ ΣΩΣΙΒΙΟ»

(Δράμα σε τέσσερις Πράξεις)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο Γιάννης Θ Οικονομίδης γεννήθηκε το 1946 στην Αλεξάνδρεια Αιγύπτου. Σπούδασε στην Αθήνα Νομικά και από το 1991 είναι τακτικό μέλος της ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Έργα του παίχτηκαν στο ΚΘΒΕ- ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΣΚΕΣ- ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΑΚΟ ΘΕΑΤΡΟ- ΘΕΑΤΡΟ ΝΟΤΙΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ- Α' ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΡΤ- ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ- ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΟ- ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΓΕΦΥΡΑ- ΘΕΑΤΡΟ ΛΗΔΡΑ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«**ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ**» (Αυτοέκδοση) (1983)

«**ΖΩΕΣ ΑΠΟΜΑΚΡΑ ΧΤΙΣΜΕΝΕΣ**» Διηγήματα. (ΕΝΝΟΙΑ) (1998)

«**ΟΙ ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΤΟΥ ΚΙΣΜΕΤ**» Μυθιστόρημα. (ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ) (2004) (ΧΑΡΤΙΝΗ ΠΟΛΗ) (Επανέκδοση 2016)

«**ΤΟ ΘΟΛΟ ΠΟΤΑΜΙ**» Μυθιστόρημα. (ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ) (2008)

«**Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ**» Μυθιστόρημα. (ΧΑΡΤΙΝΗ ΠΟΛΗ) (2016)

«**ΑΝΤΑΡΗΣ Ο ΟΙΩΝΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΩΝ**» Μυθιστόρημα. (ΧΑΡΤΙΝΗ ΠΟΛΗ) (2019)

Τηλ. 6946878579

E MAIL: ioikonomid@yahoo.gr

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Τέσσερεις άνθρωποι ναυάγια γαντζώνονται από ένα σωσίβιο για να κρατηθούν στην επιφάνεια της ζωής. Ένας συμπλεγματικός άντρας, μία μάνα γεμάτη ενοχές, ένας πατέρας απόλυτος δυνάστης της κόρης του που επαναστατεί, και τέλος ένας εκ γενετής ηλίθιος. Όλοι τους προσπαθούν να οικειοποιηθούν αυτό το σωσίβιο που δεν είναι τίποτ' άλλο από μια πλαστική κούκλα μοντέλο. Της δίνουν την εικόνα που θέλουν να βλέπουν πάνω της. Την εξομοιώνουν με τις φαντασιώσεις τους. Φτάνουν στο σημείο να επιδιώκουν την εξόντωση ο ένας του άλλου για να μείνουν οι μοναδικοί κάτοχοι της κούκλας. Ποιος κερδίζει στο τέλος την κούκλα; Κάποιος θα την κερδίσει τελικά, ωστόσο η ψευδαίσθηση της

νίκης του δεν θα είναι αληθινή ζωή, αλλά ένας αδιάκοπος θάνατος.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΘΑΝΑΣΗΣ: Εικοσιπέντε χρονών. (Ο τρελός)

ΤΑΣΟΣ: Τριάντα και... (Ο λογικός)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ: Πενήντα πέντε. (Η μάνα)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ: Εξήντα πέντε. (Η Στρουθοκάμηλος)

ΣΚΗΝΙΚΟ: Παλιό αστικό σπίτι μονοκατοικία σε κάποια Αθηναϊκή γειτονιά. Στο βάθος της σκηνής η είσοδος. Εύλινη πόρτα, δίφυλλη με κάγκελα στα παραθυράκια της. Δεξιά και αριστερά της πόρτας ανοίγουν παράθυρα με ξύλινα παντζούρια. Στο κέντρο της σκηνής το Χολ. Στο πάτωμα χαλί ξεθωριασμένο. Μοναδικά έπιπλα, ένα τραπέζι τετράγωνο, καρέκλες παλιού στυλ, μια βιτρίνα έπιπλο δίχως γυαλικά και μονάχα στην εταζέρα της θα υπάρχουν μερικά καδράκια με φωτογραφίες. Κάπου ένας καναπές με σπασμένες τις σούστες. Μια κρεμάστρα καλόγηρος σε μια γωνία. Δίπλα στην κρεμάστρα ένα στρογγυλό τραπεζάκι με μια συσκευή τηλεφώνου πάνω του. Μοναδικό στολίδι, ένας πίνακας κρεμασμένος στον τοίχο που θα παριστάνει ένα τοπίο, που δεν είναι

απαραίτητο να φαίνεται στο κοινό. Από κάποιο παράθυρο φαίνονται τα κλαριά μιας ξεραμένης ροδιάς. Αριστερά της σκηνής το ένα υπνοδωμάτιο. Δεξιά και βάθος το άλλο και μπροστά δεξιά η αρχή διαδρόμου που οδηγεί στην κουζίνα, στο μπάνιο και στο πλυσταριό.

ΠΡΑΞΗ 1η

ΕΙΚΟΝΑ 1^η (Αργά μεσημέρι. Η σκηνή είναι άδεια. Το τηλέφωνο κουδουνίζει. Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει βιαστικά ο Τάσος, πετάει το σακίδιο που κρατάει πάνω στον καναπέ και σηκώνει το ακουστικό. Μιλάει λαχανιασμένα.)

ΤΑΣΟΣ:- Ναι; Ο ίδιος...Παίρνατε; Έλειπα... Το φέρατε; Πόσα...Καλά, έχω λεφτά, θα πληρώσω. Μετρητά, μη σε νοιάζει. Το απόγεμα...(Κοιτάζει το ρολόι του) Τι ώρα ανοίγετε...Εντάξει θα είμαι εκεί...(Κλείνει το ακουστικό. Ένα νευρικό τικ φαίνεται στο μάγουλό του. Δείχνει άνθρωπος με ταραγμένα νεύρα. Κάποτε σα να θυμάται κάτι. Στρέφει προς την εξώπορτα που έχει μείνει ανοιχτή.) 'Έλα μέσα ρε, τι στέκεσαι εκεί...

ΘΑΝΑΣΗΣ:-(Μπαίνει δειλά. Κοντοστέκεται στο κατώφλι της πόρτας. Κοιτάζει γύρω του με χαρούμενη διάθεση που δεν ξέρει πώς να την εξωτερικεύσει. Το ύφος του έχει κάτι το ηλίθιο, όχι όμως απωθητικό. Είναι ντυμένος παράξενα μ' ένα φαρδύ σακάκι και ένα τεράστιο παντελόνι που το συγκρατεί στην μέση του με ένα σκοινί. Στα χέρια του κρατάει μία βαλίτσα, παλιά και φθαρμένη)

ΤΑΣΟΣ: -Ε...πώς σου φαίνεται. Έχεις τόσο καιρό να το δεις.

ΘΑΝΑΣ: -(Προχωρεί λίγα βήματα στρέφοντας το βλέμμα παντού.)

ΤΑΣΟΣ: -...'Όπως βλέπεις αντέχει ακόμα. Εκεί είναι η κάμαρά σου, θυμάσαι; Είναι όπως την άφησες, μονάχα που δεν έχει κρεβάτι, το έδωσα στον παλιατζή. Δεν περίμενα να σε αφήσουν οι γιατροί...

ΘΑΝΑΣ: -(Προχωρεί δειλά και ανοίγει την πόρτα της κρεβατοκάμαράς του. Κοιτάζει μέσα δίχως να μπει.)

ΤΑΣΟΣ: -...Θα βολευτείς στο πάτωμα για μια δυο μέρες, μέχρι να βρούμε κάνα κρεβάτι στο μοναστηράκι...(Αδειάζει το σακίδιο του στο τραπέζι. Ανάμεσα σε διάφορα μικροπράγματα πέφτει και ένας φάκελος. Τον ανοίγει και βγάζει από μέσα μερικά χαρτιά. Μένει να τα διαβάσει)

ΘΑΝΑΣ: -('Έχει στραφεί προς τον Τάσο. Τον παρακολουθεί με ένα χαζό χαμόγελο.)

ΤΑΣΟΣ: -(Τον προσέχει) Για σένα γράφει εδώ. Οδηγίες, συνταγές...Πάντως λέει πως είσαι ακίνδυνος. Αν και από σένα πολλά μπορεί να περιμένει κανείς.

ΘΑΝΑΣ: -(Χωρίς να δίνει σημασία σε όσα λέει ο Τάσος έχει κάτσει πάνω στον καναπέ και χοροπηδάει πάνω του. Ο ήχος που βγάζουν οι χαλασμένες σούστες τον διασκεδάσει.)

ΤΑΣΟΣ: -'Έλα κόφτο τώρα...(Συνεχίζει το διάβασμα.)

ΘΑΝΑΣ: -(Σταματάει το χοροπηδητό φοβισμένος από το έντονο ύφος του Τάσου. Βλέποντας όμως πως ο Τάσος δεν του δίνει σημασία, σηκώνεται και προχωρεί προς την απέναντι μεριά της σκηνης όπου είναι η πόρτα του άλλου υπνοδωματίου. Την ανοίγει και κάνει να μπει μέσα.)

ΤΑΣΟΣ: -(Που τον βλέπει) Επ...Για πού το' βαλες...Να μην σε ξαναδώ να ανοίγεις αυτή την πόρτα. Δεν έχεις καμία δουλειά εκεί μέσα. Κατάλαβες;

ΘΑΝΑΣ: -(Μένει να τον κοιτάζει χαζά.)

ΤΑΣΟΣ: -...Λέγε ρε κατάλαβες;...Τι σε ρωτάω αφού δεν μπορείς να απαντήσεις ...Εντάξει...εδώ μέσα δεν θα μπεις ποτέ. Τώρα το δωμάτιο είναι δικό μου...ΔΙΚΟ ΜΟΥ...Δεν

είναι πια της μάνας... Άκουσες; Δεν είναι της μάνας και δεν έχεις καμιά δουλειά εκεί μέσα.

(Δειλό χτύπημα στην εξώπορτα)

ΤΑΣΟΣ: -(Πηγαίνοντας προς την εξώπορτα)... Αν θέλεις να τα έχουμε καλά θα κάνεις ότι σου λέω, αλλιώς την έβαψες...(Ανοίγει την πόρτα. Στο άνοιγμα εμφανίζεται η Μαριέττα. Λαϊκός τύπος. Καλοκάγαθη φυσιογνωμία.) Καλώς τη κυρά Μαριέττα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:-(Κρατάει μία κατσαρόλα) Καλωσορίσατε. Είδα που μπαίνατε και είπα να σας φέρω λίγη φασολάδα... Θα είστε σίγουρα πεινασμένοι και κουρασμένοι από το ταξίδι...

ΤΑΣΟΣ: -Έπεσες διάννα. Έχω να βάλω μπουκιά στο στόμα μου από χτες... Έλα πέρνα μέσα... Κοίτα ποιον έχω εδώ...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:-(Που έχει δει τον Θανάση. Προχωρεί στο εσωτερικό, ακουμπάει την κατσαρόλα στο τραπέζι και τον πλησιάζει.) Καλέ ολόκληρος άντρας γίνηκε! Καλωσόρισες παιδί μου. (Τον φιλάει στο μέτωπο. Ο Θανάσης οπισθοχωρεί λίγο ξαφνιασμένος.) Αχ και πού' ναι η δόλια η μάνα σας να σε δει. Με τον καημό σου πήγε...

ΘΑΝΑΣ: -(Μένει να την κοιτάζει με ένα χαζό χαμόγελο.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ: -...Δεν με θυμάσαι ε; Εμ είναι και τόσα χρόνια. (Στρέφει στον Τάσο) Δέκα είναι ή πιο πολλά...

ΤΑΣΟΣ: -Σχεδόν...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:-(Στεναγμός) Αλλιώς ήμουν τότες. Πώς να με θυμάσαι. Γέρασα απότομα βλέπεις...(Στον Τάσο) Πώς είναι...

ΤΑΣΟΣ: - Θηρίο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ: - Και οι κρίσεις; Τι σου είπαν οι γιατροί.

ΤΑΣΟΣ: - Τι να πουν. Δώσανε εκεί ένα τσουβάλι φάρμακα και διαταγές. Να μην τον πολυζορίζουμε, να μην του κολλάμε. Ότι λέγανε και στην μάνα. Να εδώ τα έχουν γραμμένα για να μη τα ξεχάσω.

ΜΑΡΙΕΤ:- Να μην τα ξεχάσεις παιδί μου. Έχεις χρέος στην μνήμη της.

ΤΑΣΟΣ:- Μωρέ ας μη με στρίμωχνε εμένα ο συμβολαιογράφος και θα σου 'λεγα...

ΜΑΡΙΕΤ:- Αυτό να μην το ξαναπείς. Αδελφός σου είναι, αίμα σου...

ΤΑΣΟΣ:- Ηλίθιος είναι και ένας ηλίθιος είναι βάρος. Άντε, βάλε τώρα να φάμε και να φέρεις και ένα πιάτο για σένα. Θα σου κάνουμε το τραπέζι. Κερνάει ο Θανάσης. (την τελευταία ατάκα την λέει ειρωνικά)

ΜΑΡΙΕΤ:- Τσίμπησα κάτι πριν έρθετε...

ΤΑΣΟΣ:- Τότε θα πιεις ένα ποτήρι κρασί για το καλωσόρισες.

ΜΑΡΙΕΤ:- Ας είναι...Για το χατίρι του θα πιω ένα ποτήρι. (Παίρνει την κατσαρόλα και μπαίνει στο εσωτερικό.)

ΤΑΣΟΣ:- (Μόλις βγει η Μαριέττα) Δεν την θυμάσαι; Η μάνα του Σταύρου είναι. Η Μαριέττα. Ξέχασες που την έφερνε η μάνα και μας καθάριζε; Ξέχασες το Σταύρο;

ΘΑΝΑΣ:- (Κάτι στο βλέμμα δείχνει πως αυτά τα ονόματα δεν του είναι άγνωστα.)

ΤΑΣΟΣ:- ...Τον Σταύρο το φιλαράκι μου; Δείξε της ρε πως τη θυμάσαι να χαρεί η φουκαριάρα. Έχει μείνει κι αυτή ολομόναχη. Τη λυπάμαι... Της δίνω κάτι και μου μαγειρεύει. Πού και πού καθαρίζει και το σπίτι. Μπαλώνει και καμιά κάλτσα...(Μιλώντας προχωρεί συγχρόνως προς την βιτρίνα και βγάζει από μέσα ένα μπουκάλι κρασί και ένα τιρμπουσόν.)

(Μπαίνει η Μαριέττα κουβαλώντας πιάτα, μαχαιροπίρουνα και ένα τραπεζομάντιλο)

ΘΑΝΑΣ:- (Μόλις τη δει της αρπάζει τα πιάτα και ότι άλλο έχει στα χέρια της με άγαρμπες κινήσεις.)

ΜΑΡΙΕΤ:- Σιγά...σιγά καλέ, θα μου τα ρίξεις...

ΤΑΣΟΣ: -Είναι που σε θυμήθηκε γι' αυτό κάνει έτσι.
(Προσπαθεί να ανοίξει το κρασί. Δείχνει να μην τα καταφέρνει.)

ΜΑΡΙΕΤ:- Το καημένο. Έχει ψυχή μάλαμα...(Στον Θανάση)
Κράτα λίγο τα πιάτα να στρώσω το τραπεζομάντιλο.

ΘΑΝΑΣ:- (Δείχνει ενθουσιασμό.)

ΜΑΡΙΕΤ:- (Στρώνει το τραπεζομάντιλο)

ΤΑΣΟΣ: - Πρόσεξε ρε μη σου πέσουν. (Προσπαθεί πάντα να ανοίξει το μπουκάλι)

ΜΑΡΙΕΤ:- Έλα δώσε μου τα τώρα...

ΘΑΝΑΣ:- (Της τα δίνει. Το ύφος του δείχνει σα να έκανε κάτι πολύ σπουδαίο)

ΜΑΡΙΕΤ:- Έτσι μπράβο. Πήγαινε τώρα στην κουζίνα και φέρε μου τα ποτήρια. Τα έχω πάνω στο τραπέζι...(Στον Τάσο) Θυμάται την κουζίνα;

ΤΑΣΟΣ: - Μωρέ αυτός μας δουλεύει όλους κανονικά. Τετρακόσια τά 'χει.

(Ο Θανάσης έχει βγει)

ΜΑΡΙΕΤ:- Ε μην τα παραλές κι' εσύ.

ΤΑΣΟΣ: -'Ακου με που σου λέω...Να πάρει...Τι του μπήκε και δεν ανοίγει.

ΜΑΡΙΕΤ:- (Του παίρνει το μπουκάλι) 'Ασε να δοκιμάσω εγώ...(Με λίγες κινήσεις βγάζει το φελλό.) Ορίστε. Υπομονή χρειάζεται και όχι νεύρα. (Του δίνει πίσω το μπουκάλι.)

ΘΑΝΑΣ:-(Μπαίνει με τα ποτήρια)

ΤΑΣΟΣ: -(Του παίρνει ένα ποτήρι και το γεμίζει κρασί. Πίνει)
Μμμμ βάλσαμο...

ΜΑΡΙΕΤ:-(Παίρνει τα άλλα ποτήρια από τα χέρια του Θανάση.)
Σας έφερα και μία ρέγκα. Τι λες να την καφαλίσω λιγάκι;

ΤΑΣΟΣ: - Αμέ, να βάλεις και μπόλικο λεμόνι. Μου φαίνεται πως έχω δύο τρία στο συρτάρι του ψυγείου, αν δεν έχουν χαλάσει τόσες μέρες...

ΜΑΡΙΕΤ:-(Ακουμπάει τα ποτήρια στο τραπέζι) Δυο λεπτά θα κάνω...(Βγαίνει στο εσωτερικό)

ΤΑΣΟΣ: -(Γεμίζει πάλι το ποτήρι του. Πίνει. Παρακολουθεί για λίγο τον Θανάση που έχει βρει ενδιαφέρον στα πράγματα που είναι πάνω στην εταζέρα) Θεσ να πιεις; (Γεμίζει ένα ποτήρι. Πλησιάζει προς την βιτρίνα. Του το προτείνει) 'Έλα...Δε θα σου κάνει κακό λίγο κρασί.

ΘΑΝΑΣ: -(Κοιτάζει το ποτήρι. Το παίρνει δισταχτικά. Μυρίζει το περιεχόμενο. Κάνει μια γκριμάτσα αποστροφής. Το δίνει πίσω στον Τάσο.)

ΤΑΣΟΣ: -Πώς κάνεις έτσι ρε. Δεν είναι δηλητήριο. Να, δεσ εμένα...(Πίνει) 'Έλα, κάνε το ίδιο...Θα δεις που θα σου αρέσει.

ΘΑΝΑΣ: -(Μένει να παρατηρεί το ποτήρι του.)

ΤΑΣΟΣ: - (Στιγμές, πίνει αργά το κρασί του παρατηρώντας τον Θανάση. Ξαφνικά του παίρνει το ποτήρι απ' τα χέρια) Άντε ρε βλάκα. Ούτε λίγο κρασί δεν είσαι άξιος να πιεις...Κρίμα. Κρίμα γιατί είναι καλό κρασί. Για κάτι τέτοιες στιγμές το αγόρασα. Γιορτή έχουμε. Άνοιξαν οι πόρτες της φυλακής σου. Συνήθως αυτές πόρτες δεν ανοίγουν εύκολα. Για σένα όμως άνοιξαν. Πρέπει να είσαι πολύ τυχερός αδελφέ μου...Πάρα πολύ τυχερός...(Στιγμή. Πίνει) Ε ρε και να ήμουνα στη θέση σου. Λαμπόγυαλο δεν θα έμενε όρθιο...

ΘΑΝΑΣ: -(Καθώς μιλάει ο Τάσος, έχει πάρει από την εταζέρα ένα καδράκι και το κοιτάζει με λαχτάρα. Το δείχνει στον Τάσο βγάζοντας μικρά γουλίσματα.)

ΤΑΣΟΣ: -...Τι είναι αυτό...Α η μάνα...Ακόμα στις ομορφιές της είναι εδώ. Να την έβλεπες όταν αρρώστησε. Θέλεις να δεις πώς είχε καταντήσει ; (Ψάχνει στο συρτάρι και βγάζει μια φωτογραφία μικρού μεγέθους) Ορίστε. Καμάρωσέ την...Τις είχε βγάλει για διαβατήριο...Πίστευε πως θα γλιτώσει στο εξωτερικό. Δεν πρόλαβε...

ΘΑΝΑΣ: -(Παρατηρεί τις φωτογραφίες. Η μικρή φωτογραφία τον ενοχλεί. Την σπρώχνει και την πετάει κάτω)

ΤΑΣΟΣ: -Δε σου αρέσει ε;...Έπρεπε να σε είχα εδώ. '

Έξη μήνες την είχα έτσι ολοζώντανη μπροστά μου... Έξη μήνες μύριζα την βρώμα της. Έμενα ξάγρουπνος απ' τα βογκητά της... Η σάρκα της σάπισε. Κάθε μέρα έπρεπε να την αλλάζω , να την πλένω... Είχε γίνει ολόκληρη μια πληγή... Μια τεράστια πληγή... Κόντεψα να τρελαθώ...

ΜΑΡΙΕΤ:- (Μπαίνει. Κρατάει μια κατσαρόλα και ένα πιάτο) Για τη μάνα σας του λες;

ΤΑΣΟΣ:- Για τα μαρτύρια που τράβηξα του λέω. Κι' αυτός ούτε μια φωτογραφία της δεν αντέχει.

ΜΑΡΙΕΤ:- (Σερβίροντας στα πιάτα) Της στάθηκε καλά. Εμένα να δούμε ποιος θα μου σταθεί σαν έρθει η ώρα μου.

ΤΑΣΟΣ:- Μωρέ ας έρθει αυτή η ώρα... 'Η μήπως νομίζεις πως ο γιος σου θα σε είχε στα πούπουλα.

ΜΑΡΙΕΤ:- Ο Σταύρος μου δεν θα με παράταγε σε ξένα χέρια.

ΤΑΣΟΣ:- Αν είχε να βγάλει κάτι...

ΜΑΡΙΕΤ:- Γιατί το λες αυτό. Εσύ τι έβγαλες.

ΤΑΣΟΣ:- Τίποτα... Περίμενα πως θα μου έγραφε το σπίτι. Όμως μου την έφερε.

ΜΑΡΙΕΤ:- Δεν πρέπει να μιλάς έτσι. Αμαρτία είναι.

ΤΑΣΟΣ:- Μωρέ πρέπει δεν πρέπει, εγώ έτσι θα μιλάω, γιατί έτσι αισθάνομαι... (Κάθεται στο τραπέζι) Έλα ρε... Φαϊ... Δεν θες φαϊ;

ΘΑΝΑΣ:- (Πλησιάζει το τραπέζι και κάθεται δισταχτικά στην καρέκλα. Μένει να κοιτάζει το πιάτο που είναι μπροστά του.)

ΤΑΣΟΣ:- (Γεμίζοντας το ποτήρι του κρασί) Έλα όρμα , μην ντρέπεσαι. Σαν στο σπίτι σου... (γελάει)

ΘΑΝΑΣ:- (Ματιά στην Μαριέττα. Δεν ξέρει τι να κάνει)

ΜΑΡΙΕΤ:- Φάε παιδί μου... Φάε... Να δεις πως θα σου αρέσει.

ΘΑΝΑΣ:- (Η προτροπή της Μαριέττας του δίνει θάρρος. Πιάνει το κουτάλι άγαρμπα και το χώνει στο πιάτο του. Αρχίζει να τρώει λαίμαργα και ακατάστατα και τα ζουμιά θα τρέχουν πάνω του)

ΤΑΣΟΣ:- Σιγά ρε θα πνιγείς...

ΜΑΡΙΕΤ:- Δείχνει πως του αρέσει. Ποιος ξέρει τι τους τάζαν εκεί πέρα. Το καψερό, το λυπάμαι έτσι που είναι

ντυμένο.... 'Έχω κάτι ρουχαλάκια του Σταύρου μου...(Στον Θανάση) Τον θυμάσαι τον Σταύρο;

ΘΑΝΑΣ:- (Μένει για μια στιγμή με το κουτάλι στον αέρα κοιτάζοντας την Μαριέττα. 'Έπειτα συνεχίζει να τρώει)

ΜΑΡΙΕΤ:- ...Τον φάγανε στο στρατό. Αυτοκτονία είπανε. 'Όμως εγώ ποτέ δεν τους πίστεψα.

ΤΑΣΟΣ:- (Βάζει στο ποτήρι της κρασί) 'Έλα...πιες ένα ποτήρι κί'αστα αυτά...'Ο, τι έγινε, έγινε και δεν ξεγίνεται.

ΜΑΡΙΕΤ:- Γιατί όμως να γίνει. Αυτό δεν μπορώ να χωνέψω.

ΤΑΣΟΣ:- (Στιγμή. Πίνει) Μην το ψάχνεις. Είναι κάποιες στιγμές που φτάνεις στην άκρη του γκρεμού. 'Ένα βήμα και τέλειωσες.

ΜΑΡΙΕΤ:- Τι θα πει αυτό. Κάθε φορά που θα σε ρωτήσω για το Σταύρο, όλο έτσι μου λες. Γιατί δεν αφήνεις την σκέψη σου πιο ανοιχτή.

ΤΑΣΟΣ:- 'Άστο βρε Μαριέττα...'Άστο να πάει στο διάβολο...(Σηκώνεται. Πάει στην βιτρίνα και βγάζει από το ντουλάπι ένα ραδιοκασετόφωνο και μερικές κασέτες.) Θα βάλω κανένα τραγουδάκι να φτιάξει το κέφι... (Στον Θανάση.) Για να σε δω. Θα το θυμηθείς το τραγούδι.; (Βάζει στο κασετόφωνο μια κασέτα και το βάζει σε λειτουργία. Ακούγεται μια επιτυχία της δεκαετίας του 60. Το VOLARE). Λοιπόν;

ΘΑΝΑΣ:- (Μόλις ακούει την μελωδία σηκώνει το κεφάλι. Μένει με το στόμα μπουκωμένο. Ένα ηλίθιο χαμόγελο γράφεται στα φουσκωμένα χείλη του, Κάποιες αναμνήσεις φαίνεται να ζωντανεύουν στο ναρκωμένο μυαλό του.)

ΤΑΣΟΣ:- (Έχει κλείσει τα μάτια και λικνίζεται στον ρυθμό της μελωδίας) Άρεσε της μάνας αυτό το τραγούδι. Πολλές φορές την έπιανα να χορεύει μονάχη κι ήταν σαν να πετούσε...

ΘΑΝΑΣ:- (Έχει σκύψει πάλι στο πιάτο του και συνεχίζει να τρώει. Μόλις αδειάσει το πιάτο του, παίρνει του Τάσου και συνεχίζει με τον ίδιο λαίμαργο τρόπο)

(Ο Τάσος θα λικνισθεί για λίγο ακόμα στον ρυθμό της μελωδίας όταν απότομα θα σταθεί, μένει για δυο στιγμές ακίνητος και μετά κλείνει το κασετόφωνο.)

ΜΑΡΙΕΤ:- Γιατί το 'κλείσες...

ΤΑΣΟΣ:- Τα φαντάσματα...Τα φαντάσματα Μαριέττα...Μας κυκλώνουν, δεν τα νοιώθεις;

ΜΑΡΙΕΤ:- Μα τι λες; Τι έπαθες;

ΤΑΣΟΣ:- Τίποτα. Ξέχνα το...(Γεμίζει το ποτήρι του) Άντε γεια μας...Καλωσόρισες αδελφέ. Σιδεροκέφαλος...(Πίνει μονορούφι)

ΜΑΡΙΕΤ:- Σιγά...Θα σε πειράξει. Είσαι και νηστικός.

ΤΑΣΟΣ:- Δε με πειράζει τίποτα εμένα. Ο βρεγμένος τη βροχή δεν τη φοβάται...

ΜΑΡΙΕΤ:- Ας μην τα θυμόμαστε καλύτερα. Μόνος σου το είπες...

ΤΑΣΟΣ:- Τίποτα δεν είπα. (Στον Θανάση) 'Η μήπως έχει αντίρρηση ο κύριος. Αλλά τι ανάγκη έχεις εσύ. Χαμπάρι δεν πήρες από όσα γίνηκαν τότε.

ΜΑΡΙΕΤ:- Πώς να πάρει...Μέσα στα σκοτάδια του. Πώς να πάρει...

ΤΑΣΟΣ:- Παράτησα σχολείο. Όνειρα, για να καταντήσω σκλάβος σε μια αποθήκη ηλεκτρικών. Η μάνα τελείως ανίκανη, από μένα περιμένε.

ΜΑΡΙΕΤ:- Τι να κάνει κι' αυτή. Κυρία βλέπεις...άμαθη...

ΤΑΣΟΣ:- ...Και να θέλει να τον κρατήσει...

ΜΑΡΙΕΤ:- Το πόναγε. Παιδί της ήτανε κι' αυτός...

ΤΑΣΟΣ:- Όχι όμως στην καμπούρα μου.

ΜΑΡΙΕΤ:- Είχες κι' εσύ τα δίκια σου.

ΤΑΣΟΣ:- Πού να τα 'βρισκα όμως...

ΜΑΡΙΕΤ:- Εδώ που τα λέμε βολεύτηκες γρήγορα.

ΤΑΣΟΣ:- Κλητήρας...

ΜΑΡΙΕΤ:- Ναι, αλλά σε τράπεζα.

ΤΑΣΟΣ:- Ελεημοσύνη του Πετρόπουλου. Για χάρη της μάνας σου, μου είπε. Μια μέρα είχα δει τον γιο του. Μέγας και πολύς κι' αυτός...Με ρώτησε πώς τα περνάω, με τι ασχολούμαι...Δεν είχε ιδέα.

ΜΑΡΙΕΤ:- Δε θα θυμόταν φαίνεται. Ήταν πιο μικρός από σένα.

ΤΑΣΟΣ:- Του είπα ψέματα.

ΜΑΡΙΕΤ:- Δεν υπήρχε λόγος. Η δουλειά δεν είναι ντροπή.

ΤΑΣΟΣ:- Είχαμε τις ίδιες ευκαιρίες. Αυτό με τρώει.

ΜΑΡΙΕΤ:- Ο καθένας ό τι του γράφει...

ΤΑΣΟΣ:- (Στον Θανάση) Ρώτησε και για σένα. Ακόμα θυμάται εκείνο το επεισόδιο... Σε είχαμε ξεβρακώσει. Θέλησε να πάρει το μέρος σου και βρήκε τον μπελά του. Στο τέλος αυτός έκλαιγε κι' εσύ μούγκριζες. Εσύ δεν ήξερες να κλαις σαν άνθρωπος. Έκλαιγες σα ζώο...

ΜΑΡΙΕΤ:- Ήσασταν διάβολοι...

ΤΑΣΟΣ:- Ήμασταν παιδιά. Στα παιδιά αρέσει να βασανίζουν ζώα...

ΘΑΝΑΣ:- ('Όλη αυτή την ώρα θα έχει αδειάσει και το δεύτερο πιάτο. Μην έχοντας να κάνει τίποτα καλύτερο θα κουνιέται πάνω κάτω κοιτώντας το πιάτο του, βυθισμένος σε πλήρη απάθεια για όσα λέει ο Τάσος.)

ΤΑΣΟΣ:- ...'Ωρες ώρες αναρωτιέμαι... Υπήρξα ποτέ παιδί; Υπήρξε ποτέ αυτή η εποχή;

ΜΑΡΙΕΤ:- Φεύγουν τα χρόνια, σαν το νεράκι...

ΤΑΣΟΣ:- Φεύγουν και γίνονται φαντάσματα. Σ' εκείνο το τραγούδι κρύβονται πολλά φαντάσματα Μαριέττα. Ωραία φαντάσματα. Θέλεις να το ξαναβάλω;

ΜΑΡΙΕΤ:- Αν αυτό σ' ευχαριστεί.

ΤΑΣΟΣ:- Το ακούω πότε πότε. Με πηγαίνει πίσω. Σ' εκείνες τις μέρες... Καμιά φορά μου φαίνεται πως θα μείνω εκεί και με πιάνει ένας τρελός φόβος, έτσι που μου 'ρχεται να το σπάσω...

(Ακούγεται έντονος ήχος από μοτοσικλέτα που μαρσάρει. Ο Τάσος ταράζεται. Το πρόσωπό του αλλοιώνεται από οργή. Κάτι βαθύτερο τον βασανίζει. Ο Θανάσης πάντα αδιάφορος.)

ΜΑΡΙΕΤ:- (Προσέχει την αλλαγή του) Να κλείσω το παράθυρο;

ΤΑΣΟΣ:- Όχι, άστο...

ΜΑΡΙΕΤ:- Μα αφού σ' ενοχλεί.

ΤΑΣΟΣ: -Άφησε το να δούμε ως πού θα φτάσει.

ΜΑΡΙΕΤ: - Μη δίνει σημασία παιδί μου. Αλήτης είναι.

ΤΑΣΟΣ: -Για μένα το κάνει. Αυτή τον βάζει. (Πάει προς το παράθυρο και κοιτάζει έξω.) Σπάνε πλάκα μαζί μου...

ΜΑΡΙΕΤ: - Όχι μόνο μαζί σου. Όλοι υποφέρουμε με τέτοιο θόρυβο.

ΤΑΣΟΣ: -Δεν ξέρεις εσύ...Δεν ξέρεις...

(Ο θόρυβος απομακρύνεται)

ΜΑΡΙΕΤ: - Έφυγαν...

ΤΑΣΟΣ: -Κάποια μέρα θα μου το πληρώσει ακριβά...

ΜΑΡΙΕΤ: - Μην μπλέκεις μαζί τους. Είναι επικίνδυνοι.

ΤΑΣΟΣ: -Το τσουλί του Γεωργίου τους μαζεύει. Για μένα το κάνει. Σπάνε πλάκα σου λέω...(Απότομα ανοίγει διάπλατα το παράθυρο και αρχίζει να φωνάζει υστερικά) Ρε Γεωργίου...Γεωργίου μ' ακούς; Το ξέρουμε ρε πως η κόρη σου πηδιέται για την δόση της. Όμως τι χρωστάμε να μας ξεκουφαίνουν οι γκόμενοι ρε...

ΜΑΡΙΕΤ: -(Τον τραβάει) Έλα, έλα ντροπή...Ο κόσμος ακούει.

ΤΑΣΟΣ: -(Κλείνει το παράθυρο) Αυτό θέλω κι' εγώ. Ν' ακούσει ο κόσμος. Όχι που θ' αφήσω τον κωλόγερο να μας παριστάνει την παρθένα ...(Στον Θανάση) Τον θυμάσαι ρε;

ΘΑΝΑΣ: -(Χαμογελάει χαζά στον Τάσο)

ΤΑΣΟΣ: -...Είχες πληρώσει ακριβά τις τριανταφυλλιές του. Τις είχαμε κάνει κομμάτια. Δεν μπορούσε να τα βάλει μαζί μας και ξέσπασε σε σένα. Σε κλείδωσε στην αποθήκη του για δυο ολόκληρες μέρες. Η μάνα είχε τρελαθεί να σε ψάχνει...Ο γέρο τσιφούτης.

ΜΑΡΙΕΤ: - Έλα ηρέμησε τώρα.

ΤΑΣΟΣ: - ...Ο τοκογλύφος. Βούτηξε τα κοσμήματα της μάνας για ένα κομμάτι ψωμί. Κοσμήματα αξίας. Έννοια σου όμως και όλα εδώ πληρώνονται. Το ξέρεις πως η κόρη του χτυπάει ενέσεις;

ΜΑΡΙΕΤ: - Τι ενέσεις...

ΤΑΣΟΣ: -Ναρκωτικά.

ΜΑΡΙΕΤ: Κακίες παιδί μου. Μην ακούς...

ΤΑΣΟΣ: -Κακίες! Με τα ίδια μου τα μάτια την έχω δει να σέρνεται για ένα γραμμάριο. Ξέρω όλες τις κινήσεις της. Πού πάει, από ποιον προμηθεύεται σκόνη. Σε ποια στέκια την στήνει και κάνει το βαποράκι. Όλα τα ξέρω. Έτσι και μιλήσω τον τινάζω στον αέρα τον κωλόγερο...Αυτός που ήταν εδώ πριν...Της πλασάρει πελάτες. Κι' αυτό το κάνει για την δόση της.

ΜΑΡΙΕΤ:- Κακόμοιρο κορίτσι...

ΤΑΣΟΣ: - Να δεις που αυτή θα' χει κακό τέλος. Θα τη βρούνε με καμιά σύριγγα στο χέρι, κοκαλιασμένη...

ΜΑΡΙΕΤ:- Το λες σα να το θέλεις.

ΤΑΣΟΣ: -...ή με το κεφάλι λιωμένο...

ΜΑΡΙΕΤ:- Δεν μπορεί να θέλεις κάτι τέτοιο...

ΤΑΣΟΣ: -Ναι που να πάρει ο διάβολος. Το θέλω. Το θέλω σαν κολασμένος...(Έχει λαχανιάσει. Στιγμή) Να τη δεις πώς ανεμίζουν τα μαλλιά της στη μηχανή. Περνάει από μπροστά σου σαν όνειρο. Πάντα ήθελα να τα χαϊδέψω...Ποτέ δεν τα κατάφερα...(Κάθεται. Πιο ήρεμα.) Όχι...Δεν το θέλω. Στο βάθος δεν το θέλω.

ΜΑΡΙΕΤ:- Να' χεις καλό γιε μου. Ότι και να σου 'κανε, έτσι το 'θελε κι' έτσι το 'κανε. Δεν σου χρώσταγε.

ΤΑΣΟΣ: -Χρωστάμε πολλές φορές χωρίς να φταίμε. Νομίζεις αυτή δεν πληρώνει...Όπως εγώ...Γιατί θαρρείς τον μάζεψα αυτόν. Γιατί μ' έπιασε ξαφνικά ο πόνος; Όχι κυρά μου...Με στρίμωξε ο συμβολαιογράφος. Αν δεν τον πάρεις απ' το ίδρυμα, χάνεις το σπίτι. Έτσι τα κανόνισε η μάνα.

ΜΑΡΙΕΤ:- Κι' έκανε καλά. Τι φταίει το έρμο να είναι πεταμένο στα άσυλα σαν σκουπίδι. Ζωντανό πλάσμα είναι.

ΤΑΣΟΣ: -Γιατί εγώ τι είμαι...(Στιγμή, πιο ήρεμα) Έχω και τα δικά μου...

ΜΑΡΙΕΤ:- Μη νοιάζεσαι. Θα έχω και τη δική του έγνοια.

ΤΑΣΟΣ: -Δεν μπορώ να σου δίνω περισσότερα. Δε βγαίνω.

ΜΑΡΙΕΤ: -Μα τι λες...Ποιος ζήτησε λεφτά. Χαρά μου είναι να σας φροντίζω. Δεν έχω κανέναν άλλον.

ΤΑΣΟΣ:- Κάνε ότι θέλεις.

ΜΑΡΙΕΤ:- Θα τα βολέψουμε, θα δεις. Κοίτα μόνο εσύ να φέρεις σε λογαριασμό τα νεύρα σου...Τι λες τώρα. Να σου βάλω λίγο φαγάκι. Στο' φαγε όλο ο Θανάσης.

ΤΑΣΟΣ:- (Ανόρεχτα) Βάλε...

ΜΑΡΙΕΤ:- (Του σερβίρει) Θα πιεις κι' άλλο; Ν' αφήσω το μπουκάλι;

ΤΑΣΟΣ:- (Αλλού το μυαλό του) Άστο...

ΜΑΡΙΕΤ:- Όπως αγαπάς. (Παίρνει την κατσαρόλα κι' ότι άλλο δεν χρειάζεται και μπαίνει στο εσωτερικό)

(Σιωπή. Στο μεταξύ ο Θανάσης σ' όλη αυτή τη διάρκεια έχει σηκωθεί από το τραπέζι και έχει καθίσει στο πάτωμα παίρνοντας κοντά του την βαλίτσα του. Βγάζει από μέσα διάφορα μικροπράγματα και ασχολείται με αυτά. Τα βγάζει από την βαλίτσα, τα ξαναβάζει, τα παρατηρεί για αρκετή ώρα, τα μυρίζει. Όλες οι κινήσεις του γίνονται με μεγάλη σχολαστικότητα.)

ΤΑΣΟΣ:- (Έχει μείνει να παρακολουθεί τον Θανάση. Ανακατεύει το περιεχόμενο του πιάτου του δίχως να τρώει.) Βάζεις, βγάζεις...Βάζεις ,βγάζεις...Ήθελα να' ξερα, δε βαρέθηκες; Ε λοιπόν εσείς οι τρελοί είστε τυχεροί άνθρωποι. Ούτε χρόνος υπάρχει για σας. Ούτε ελπίδα...(Στιγμή. Πίνει) Δεν απαντάς ε...Εγώ όμως θέλω κάποιος να μου απαντάει και δεν υπάρχει κανείς...

ΘΑΝΑΣ:- (Θα στραφεί προς το μέρος του Τάσου και θα του χαμογελάσει βλέποντας πως ο Τάσος τον προσέχει)

ΤΑΣΟΣ:- Τι γελάς ρε...Για γέλια είναι ή για κλάματα...(Στιγμές. Σκύβει στο πιάτο του και τρώει ανόρεχτα. Κάποια στιγμή το βλέμμα του πέφτει σ' ένα βελουδένιο κουτάκι που είναι ανάμεσα στα πράγματα του Θανάση. Σηκώνεται και το παίρνει στα χέρια του)

ΘΑΝΑΣ:- (Ταράζεται και απλώνει το χέρι του να το πάρει πίσω)

ΤΑΣΟΣ: -(Παραμερίζει το χέρι του Θανάση) Κάτσε ντε. Δε θα στο φάω. (Ανοίγει το κουτί και βγάζει από μέσα ένα σταυρουδάκι με καδένα.) Όπα! Νάτα και τα ενθύμια. Περίεργο που δεν στο βούτηξαν στο ίδρυμα...Για να δούμε μας πάει...(Το φοράει στο λαιμό του. Ανοίγει το πουκάμισό του για να φαίνεται) Δείχνει ε; Το ξέρεις πως οι γκόμενες ψοφάνε για κάτι τέτοια...Σου λέει, για να έχει ο τύπος χρυσαφικό πα να πει πως το φυσάει...(Πάει μπροστά στο τζάμι της βιτρίνας και καθρεφτίζεται) Ο διευθυντής μου στη τράπεζα. Κάτι τέτοια φοράει. Μεγάλος μπήχτης και σπουδαίος άνθρωπος...(Παίρνει διάφορες πόζες) Θέλει λέει να με χώσει στο λογιστήριο. Έχει καταλάβει ο άνθρωπος πως έχω μυαλό. Πως αν μ' αφήνατε θα 'φτανα ψηλά...(Μένει για λίγο να κοιτιέται μέσα στο τζάμι της βιτρίνας. Κάποτε βγάζει αργά το σταυρουδάκι. Οι κινήσεις του δείχνουν παραίτηση.) Σάμπως θ' άλλαζε τίποτα; Όλα ίδια θα 'μεναν. Γεμάτα κούραση. Ατέλειωτη κούραση...(Επιστρέφει τον σταυρό στο Θανάση που το παίρνει με λαχτάρα στα χέρια του και τον χώνει στην βαλίτσα του. Ο Τάσος κάθεται στο τραπέζι) Θυμάσαι πότε στο χάρισε; Είχες κλείσει τα δέκα. Της ζήτησα να το φορέσω εγώ...Για φαντάσου, ζήλεψα εσένα και δεν ήταν η πρώτη φορά...

ΜΑΡΙΕΤ:- (Μπαίνει. Δείχνει έτοιμη να φύγει) Έμεινε φαγητό για το βράδυ και το' βαλα στο ψυγείο. Τι θέλεις να σας φτιάξω για αύριο.

ΤΑΣΟΣ: - Ότι θες εσύ.

ΜΑΡΙΕΤ:- Καλά, θα κοιτάξω να πάρω συκώτι. Θα του κάνει καλό...Άντε καλό βράδυ να' χετε...(Βγαίνει κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω της)

ΤΑΣΟΣ: - Την άκουσες; Θα σου κάνει λέει καλό το συκώτι...

ΘΑΝΑΣ:- (Τον κοιτάζει με το χαζό του χαμόγελο)

ΤΑΣΟΣ: - Συμφωνείς ε; Μπορεί να είσαι ηλίθιος, όμως το συμφέρον σου το ξέρεις...Αλλά για να φας, πρέπει να δουλέψεις...(Σηκώνεται) Οι νοσοκόμοι στο ίδρυμα μου είπαν πως ξέρεις να πλένεις ρούχα. Θα αναλάβεις

λοιπόν την μπουγάδα...Το πλυντήριο χάλασε και δε έχω λεφτά για να πάρω άλλο...

ΘΑΝΑΣ:-(Δείχνει πως έχει καταλάβει τι του ζητάει ο Τάσος. Με υπερβολικό τρόπο πιάνει το τραπεζομάντιλο από την άκρη του κι' αρχίζει να το τρίβει ανάμεσα στα χέρια του, κινδυνεύοντας να γκρεμίσει όλα όσα είναι πάνω στο τραπέζι.)

ΤΑΣΟΣ: -Έλα κόφτο. Μ' έπεισες...Τράβα τώρα μέσα στο μπάνιο, θα βρεις μια λεκάνη με κάλτσες. Να δούμε τι θα καταφέρεις...

ΘΑΝΑΣ:- (Μένει για λίγο αναποφάσιτος κοιτάζοντας τον Τάσο. Απότομα σηκώνεται από χάμω που καθόταν και τρέχει στο εσωτερικό.)

ΤΑΣΟΣ: -(Σιωπή. Ανάβει τσιγάρο. Δείχνει νευρικήτητα.. Πίνει. Κάποια στιγμή θα σβήσει το τσιγάρο μέσα στο πιάτο του και θα σηκωθεί. Πλησιάζει τη βιτρίνα και ανοίγει το συρτάρι, βγάζει από μέσα ένα χρωματιστό φυλλάδιο με γυμνές γυναίκες μοντέλα. Μένει να το κοιτάξει. Η αναπνοή του γίνεται λαχανιαστή. Το δάχτυλό του χαϊδεύει το χαρτί.) Αν είσαι όπως σε διάλεξα...Τότε όλα θ' αλλάξουν.(Χώνει το φυλλάδιο στην τσέπη του και μπαίνει βιαστικά στο δωμάτιο του.)

ΘΑΝΑΣ: -(Μπαίνει ο Θανάσης κρατώντας μια πλαστική λεκάνη γεμάτη άπλυτα. Κοιτάζει γύρω του και δεν βλέπει τον Τάσο. Μένει στην μέση της κάμαρας κρατώντας τη λεκάνη δίχως να ξέρει τι να κάνει.)

ΤΑΣΟΣ: -(Βγαίνει από την κάμαρά του. Φοράει το σακάκι του είναι έτοιμος για έξω.) Θα βγω...Έχω να ψωνίσω κάποια πράγματα...Αν πεινάσεις έχει φαγητό στο ψυγείο. Θα πω στη Μαριέττα να σ' έχει στο νου της...(Πάει προς την εξώπορτα, την ανοίγει. Σα να θυμάται κάτι επιστρέφει και κλειδώνει την πόρτα της κάμαράς του) Άντε γεια...κι' όπως είπαμε, έχει φαγητό στο ψυγείο...(Πάει προς την εξώπορτα. Κοντοστέκεται. Στρέφει αργά προς τον Θανάση.) Όλα θα πάνε καλά. Θα δεις που όλα θα πάνε καλά...(Βγαίνει)

ΘΑΝΑΣ:- (Μένει για λίγο ακίνητος στην θέση του. Έπειτα αφήνει την λεκάνη στο πάτωμα και πλησιάζει το κασετόφωνο. Το περιεργάζεται και αρχίζει να πατάει τα κουμπιά του. Κάποια στιγμή θα πατήσει το κουμπί του PLAY και ακούγεται η μουσική από το γνωστό τραγούδι. Τρομάζει και κάνει πίσω. Όμως σιγά σιγά το τραγούδι κυριαρχεί στο κοιμισμένο του υποσυνείδητο όπου αφυπνίζονται κάποιες μνήμες. Δισταχτικά παίρνει από την εταζέρα το καδράκι με την φωτογραφία της μάνας του και πάει και κάθεται σε μια γωνιά στο πάτωμα. Μαζεύεται κρατώντας σφιχτά στην αγκαλιά του τη φωτογραφία και αρχίζει να κουνιέται πάνω κάτω. Το τραγούδι κρατάει αρκετά. Τώρα όμως δεν έρχεται από την κασέτα, αλλά από μέσα από τον κρυφό και χαώδη κόσμο του. Εκεί θα πέσει

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΕΙΚΟΝΑ 2^η (Μερικές ώρες αργότερα. Ο Θανάσης καθισμένος στο πάτωμα κόβει με ένα ψαλίδι λωρίδες από ένα παλιό φθαρμένο χρωματιστό ύφασμα. Φοράει μονάχα μία φανέλα και το παντελόني του. Η απασχόληση αυτή δείχνει να τον ικανοποιεί και κάθε φορά που κόβει ένα κομμάτι από το ύφασμα αφήνει ένα γρούλισμα

ενθουσιασμού. Κάποια στιγμή ακούγεται ελαφρύ χτύπημα στην πόρτα).

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Τρομάζει. Στρέφει προς την πόρτα. Δεν σηκώνεται)

(Το χτύπημα επαναλαμβάνεται πιο έντονα)

ΘΑΝΑΣ:- (Σηκώνεται αργά και πλησιάζει δισταχτικά την πόρτα. Προσπαθεί να κοιτάξει μέσα από το τζαμάκι. Δεν καταφέρνει να διακρίνει και ανοίγει λίγο την πόρτα. Αυτό που βλέπει τον τρομάζει. Υποχωρεί και κάθεται σε μια γωνιά μαζεμένος).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Σπρώχνει την πόρτα και μπαίνει. Ματιά γύρω του.) Κύριε Κατσάμπα; Περίεργο, θα' 'λεγε κανείς πως κάποιος άνοιξε την πόρτα...(Τότε προσέχει τον Θανάση). Ω με συγχωρείτε...Αν δεν κάνω λάθος είστε ο αδελφός του...Μα ναι βέβαια...Είστε ο Θανάσης. Τι κάνετε...

ΘΑΝΑΣ:- (Μαζεύεται πιο πολύ.)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:-...Χμ μάλιστα...Να υποθέσω πως ο κύριος Κατσάμπας δεν βρίσκεται εδώ...και φυσικά δεν γνωρίζετε πότε θα επιστρέψει...Ας είναι...(Βγάζει έναν φάκελο) Θα σας ήμουν υπόχρεος αν του δίνατε αυτή την επιστολή...(Απλώνει τον φάκελο προς τον Θανάση που μένει ακίνητος.) ...Θα την αφήσω εδώ κι' όταν επιστρέψει του την δίνετε...(Ακουμπάει τον φάκελο στο τραπέζι) Είναι ξέρετε μία εξώδικος διαμαρτυρία για την απαράδεκτη συμπεριφορά του απέναντί μου. Συνετάγη κατόπιν συμβουλής του δικηγόρου μου. Βλέπετε δεν είναι η πρώτη φορά που ο αδελφός σας συμπεριφέρεται έτσι...Όπως καταλαβαίνετε έχει και η υπομονή τα όριά της. Ο κόσμος ακούει και κρίνει δίχως να ενδιαφέρεται για την αλήθεια. Αποτέλεσμα; Λασπολογούν εις βάρος μου. Διαδίδουν πως η Βασιλική μου είναι ναρκομανής...(Με πάθος.) Όμως σας διαβεβαιώνω κύριε. Η κόρη μου είναι αμέμπτου

ηθικής...Βέβαια είναι λίγο ζωηρή, αλλά και ποιος νέος σήμερα δεν είναι ζωηρός; (Στιγμή. Βγάζει ένα μαντήλι και σκουπίζει το μέτωπό του) Πάντως είναι λυπηρό να συμμετέχει ο αδελφός σας σε μία τόσο κακοήθη εκστρατεία σε βάρος μου. Ξεχνάει φαίνεται το πόσο σας βοήθησα κάποτε. Παρόλο που δεν είχα να κερδίσω το παραμικρό, δεν edίστασα να κάνω ένα μικρό δάνειο στην αγαπητή μητέρα σας, όταν βρέθηκε σε κάποια στενότητα...Όλοι τους όταν έχουν ανάγκη, σε μένα προστρέχουν και στο τέλος ποιο είναι το ευχαριστώ; Να με αποκαλούν τοκογλύφο...(Στιγμή. Σκουπίζει το μέτωπο του.)

ΘΑΝΑΣ:- (Εδώ και αρκετή ώρα έχει αρχίσει να κουνιέται πάνω κάτω, αδιάφορος για τα όσα λέει ο Γεωργίου.)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:-(Προσέχει τον Θανάση)...Όπως βλέπω μιλάω στο κενό. Ωστόσο θα ήθελα πολύ να με ακούγατε. Δεν υπάρχει κανείς να με ακούσει. Με την Βασιλική μου δεν μιλάμε πια. Είναι σα να μην υπάρχω γι' αυτήν...Όμως εγώ βρίσκω τον τρόπο και της μιλάω...Κρυφά...(Κοιτάζει γύρω του. Συνωμοτικά). Παραφυλάω μέχρι να την πάρει ο ύπνος και τότε μπαίνω στην κάμαρά της...Αν μπορούσατε να την δείτε κοιμισμένη, τότε μονάχα θα κατανοούσατε αυτή μου την πράξη. Στον ύπνο και στην πλήρη ακινησία, ανακαλύπτω ξανά, τη φρόνιμη, την αγνή κόρη...Και τότε αρχίζω να της μιλάω...Σκέψεις, σχέδια, όνειρα, όσα δεν μπορέσαμε να πούμε ποτέ οι δυο μας, τα λέω μονάχος και κείνη σίγουρα με ακούει, δίχως να το γνωρίζει. Ίσως, μέσα στον ύπνο της να αφουγκράζεται τα λόγια μου...Ξέρετε, πότε πότε χαμογελάει κι' εγώ γίνομαι τότε ευτυχής... Και παρακαλάω να μην ξυπνήσει ποτέ. Να μείνει έτσι για πάντα, κοιμισμένη... Για πάντα...(Στρέφει το βλέμμα ένα γύρω τρομαγμένος για το μυστικό που αποκάλυψε. Έπειτα με βήμα αργό και ύφος θιγμένης αξιοπρέπειας προχωρεί προς την εξώπορτα και βγαίνει κλείνοντας πίσω του την πόρτα).

ΘΑΝΑΣ:- (Αδιάφορος πάντα, δεν δίνει σημασία στην αναχώρηση του Γεωργίου. Μένει στην ίδια στάση ώσπου θα ακουστεί δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Αυτό τον βγάζει από την νάρκη του.)

ΤΑΣΟΣ:- (Φωνή απ' έξω) Θανάση...άνοιξε...

ΘΑΝΑΣ:- (Αναγνωρίζει τη φωνή του Τάσου. Πετιέται πάνω και του ανοίγει.)

ΤΑΣΟΣ:- (Μπαίνει. Είναι φορτωμένος με σακούλες και ένα μεγάλο δέμα σε μέγεθος ανθρώπινου σώματος. Κάτω από τη μασχάλη του κρατάει ένα μπουκέτο γαρίφαλα) Βόηθα ρε...Πάρε αυτά...(Του δίνει τις σακούλες και τα γαρίφαλα) Βάλε τα στο τραπέζι και έρχομαι. (Μπαίνει βιαστικά στο δωμάτιο του με το δέμα. Αμέσως βγαίνει κλειδώνοντας πίσω του την πόρτα. Από μια σακούλα βγάζει δύο κόκκινα κεριά.) Κεράκια...Σ' αρέσουν;

ΘΑΝΑΣ:- (Κοιτάζει τα κεριά με θαυμασμό.)

ΤΑΣΟΣ:- Είναι εφετζίδικα, τι λες κι' εσύ...(Αφήνει τα κεριά στο τραπέζι, παίρνει τις υπόλοιπες σακούλες και βγαίνει προς το εσωτερικό.)

ΘΑΝΑΣ:- (Παίρνει τα κεριά στα χέρια του. Τα κοιτάζει εξεταστικά. Κάποια στιγμή τα μυρίζει.)

ΤΑΣΟΣ:- (Μπαίνει κρατώντας ένα ξεθωριασμένο βάζο. Παίρνει τα γαρίφαλα και τα τοποθετεί στο βάζο.) Ε; Πώς σου φαίνονται...

ΘΑΝΑΣ:- (Παρατάει τα κεριά και η προσοχή του στρέφεται στο βάζο με τα γαρίφαλα.)

ΤΑΣΟΣ:- (Καθώς τακτοποιεί το βάζο στο κέντρο του τραπεζιού, προσέχει τον φάκελο του Γεωργίου.) Τί ναι αυτό...(Ανοίγει τον φάκελο. Διαβάζει το περιεχόμενό του. Μόλις τελειώσει τσαλακώνει το χαρτί.) Κωλόγερε. Θα μας κάνεις μήνυση. Βρε δεν πας στο διάβολο...(Ανοίγει την πόρτα και πετάει έξω το τσαλακωμένο γράμμα. Αμέσως την κλείνει με θόρυβο.) Λες και θα σε φοβηθούμε...(Πλησιάζει στο τραπέζι. Σκύβει πάνω από τα γαρίφαλα. Τα μυρίζει.) Τά' χουν σκαρτέψει κι' αυτά. 'Η ραδίκια μυρίσεις ή γαρίφαλα το ίδιο κάνει...

ΘΑΝΑΣ:- (Βρίσκει ευκαιρία να σκύψει κι' αυτός πάνω από τα γαρίφαλα. Χώνει τη μούρη του μέσα στα λουλούδια και την κουνάει πέρα δώθε.)

ΤΑΣΟΣ:- ...Έλα, σταμάτα, θα τα κατσιάσεις...

ΘΑΝΑΣ:- (Τρομάζει από το έντονο ύφος του Τάσου. Μαζεύεται.)

ΤΑΣΟΣ:- Εντάξει ρε μην κάνεις έτσι, δε σε είπαμε και καμπούρη... Όμως τα λουλούδια είναι... είναι για κάτι πολύ σημαντικό. Απόψε περιμένω Γυναίκα και θέλω να μείνω μόνος μαζί της. Όπως καταλαβαίνεις λοιπόν δε θα πρέπει να βρίσκεσαι εδώ όταν θα 'ρθει...

ΘΑΝΑΣ:- (Τον κοιτάζει δίχως να καταλαβαίνει τι θέλει να του πει.)

ΤΑΣΟΣ:- Δεν κατάλαβες ε; Πώς να στο εξηγήσω αλλιώς...Θέλω να φύγεις...Να βγεις έξω...Να πας βόλτα...Κατάλαβες τώρα; Βόλτα...Στο πάρκο. Έχει ένα πάρκο εδώ πιο πάνω. Όλο δέντρα, θάμνους και πίσω απ' τους θάμνους έρχεται κόσμος. Ωραίος κόσμος. Τόσο ωραίος που θα θέλεις να ξαναπάς. Κάθε βράδυ θα πηγαίνεις. Έρχονται και αυτοκίνητα, όμως εκεί μέσα δεν φαίνεται τίποτα...Θαμπώνουν τα τζάμια. Λοιπόν τι λες. Θέλεις να πάμε μαζί να σου δείξω;

ΘΑΝΑΣ:- (Έχει καταλάβει τις προθέσεις του Τάσου. Παίρνει ύφος δαρμένου σκύλου και κάθεται σε μια καρέκλα. Αρχίζει να κουνιέται πάνω κάτω.)

ΤΑΣΟΣ:- Ε τώρα τι έπαθες. Γιατί το κάνεις πάλι αυτό. Μη μου πεις πως δεν θέλεις να φύγεις... Μα που να πάρει ο διάβολος δεν γίνεται να σε έχω στα πόδια μου όσο θα'ναι εδώ η... (Ανίσχυρη μανία) Τι να σε κάνω ρε. Μπορείς να μου πεις τι να σε κάνω; Μπρος, σήκω. Πάμε να σε κλειδώσω στην κάμαρά σου. Θα μείνεις εκεί μέχρι το πρωί... Άντε, κουνήσου.

ΘΑΝΑΣ:- (Τον κοιτάζει με μάτια φοβισμένα. Μένει στην θέση του.)

ΤΑΣΟΣ:- ...Έλα τράβα μέσα να τελειώνουμε. Σήκω...(Τον τραβάει) Μπρος σήκω...

ΘΑΝΑΣ: -(Αντιστέκεται. Παλεύει να ξεφύγει. Κάποια κακή ανάμνηση μέσα στο σκοτεινιασμένο του μυαλό ξυπνάει μέσα του τον τρόμο. Δεν καταλαβαίνει τις προθέσεις του Τάσου. Δεν καταλαβαίνει γιατί γίνεται τόσο βίαιος. Από ένστικτο μόνο νοιώθει πως είναι παρείσακτος και το αίσθημα της ανασφάλειας φουντώνει μέσα του. Κάποια στιγμή καθώς τον τραβάει ο Τάσος, πέφτει με δύναμη πάνω στο τραπέζι. Το βάζο αναποδογυρίζει και πέφτει στο πάτωμα. Γίνεται κομμάτια.)

ΤΑΣΟΣ: -Τι έκανες ρε...Τι έκανες ρε χαμένε...Θα πεθάνεις ρε... 'Ηρθε η ώρα σου...(Βγάζει την ζώνη απ' την μέση του)

ΘΑΝΑΣ: -(Υποχωρεί. Ύψος σκύλου που αντιμετωπίζει την οργή του αφεντικού του. Αρχίζει να τρέμει. Κάπου αλλού έχει αντιμετωπίσει κάτι ανάλογο.)

ΤΑΣΟΣ: -...Μείνε ακίνητος...(Τον χτυπάει στην πλάτη.) Για να μάθεις κοπρόσκυλο ποιος είναι το αφεντικό εδώ μέσα...

ΘΑΝΑΣ: -(Μουγκρίζει από τον πόνο)

ΤΑΣΟΣ: -...(Τον χτυπάει) Για να μάθεις παλιοανώμαλε ποιος δίνει τις διαταγές...(Τον χτυπάει) Για να μάθεις άλλη φορά να ακούς όταν σου μιλάνε...(Συνεχίζει να τον χτυπάει σιωπηλά)

ΘΑΝΑΣ: -(Έχει σκύψει κάτω από το βάρος των χτυπημάτων και του πόνου. Στο τέλος θα πέσει στο πάτωμα. Σέρνεται στα πόδια του Τάσου βγάζοντας μικρές κραυγές. Προσπαθεί να αγκαλιάσει τα πόδια του)

ΤΑΣΟΣ: -(Απότομα σταματάει. Βλέποντας τον Θανάση σ' αυτή την κατάσταση, συνέρχεται. Αφήνει τη ζώνη να του πέσει απ' τα χέρια. Μένει να κοιτάζει τον Θανάση που έχει κουλουριαστεί στα πόδια του. Προσπαθεί να συνειδητοποιήσει τι έκανε.)

(Χτύπημα στην εξώπορτα)

ΜΑΡΙΕΤ: -(Φωνή) Τάσο...Θανάση...Ανοίξτε μου.

ΤΑΣΟΣ: -(Μένει ακίνητος.)

ΜΑΡΙΕΤ: -Τάσο, είσαι μέσα;

ΤΑΣΟΣ: -Τι θες...

ΜΑΡΙΕΤ: -Άνοιξε παιδί μου. Σας έφερα φαγητό.

ΤΑΣΟΣ: -Έχουμε.

ΜΑΡΙΕΤ: -Είναι για αύριο. Σας μαγείρεψα απ' τ' απόψε γιατί αύριο με έχουν φωνάξει για λάτρα και δεν θα σας πρόκαμα...Μα γιατί δεν μου ανοίγεις...

ΤΑΣΟΣ: -(Ανοίγει.)

ΜΑΡΙΕΤ: -(Μπαίνει. Κρατάει μια κατσαρόλα.) Γιατί δεν μου άνοιγες;

ΤΑΣΟΣ: -'Ημουν με τα σώβρακα.

ΜΑΡΙΕΤ:- Ε καλά...Εγώ 'μαι σαν μάνα σου...(Προσέχει τον Θανάση) Καλέ τι έπαθε; (Αφήνει την κατσαρόλα στο τραπέζι και τον πλησιάζει) Θανάση...Τι έχεις παιδί μου; (Στον Τάσο) Τι έγινε...

ΤΑΣΟΣ: -Τίποτα...

ΜΑΡΙΕΤ: -Ε πώς τίποτα. Τούτος εδώ βογκάει. Τον έπιασε κρίση;

ΤΑΣΟΣ: - Κρίση κόντεψε να πιάσει εμένα...

ΜΑΡΙΕΤ:- Πονάς γιε μου. Πού πονάς...

ΘΑΝΑΣ: -(Σηκώνει το κεφάλι και την κοιτάζει σαν δαρμένος σκύλος)

ΜΑΡΙΕΤ: -Έλα. Πες μου πού πονάς...(Προσέχει την φανέλα του που είναι ματωμένη) Παναγιά μου. Τί ναι αυτό...(Στον Τάσο) Εσύ του το 'κανες;

ΤΑΣΟΣ: -Και λίγο είναι...

ΜΑΡΙΕΤ: -Μα τι σου έκανε...

ΤΑΣΟΣ: -Είναι ηλίθιος. Με τις μαλακίες του έσπασε το μοναδικό μου βάζο.

ΜΑΡΙΕΤ: -Και γι' αυτό τον χτύπησες; Έλα Παναγιά μου. Δεν είναι στα καλά του ο άνθρωπος. Μα δεν ντράπηκες λιγάκι; Αν το 'ξερε η μάνα σας θα προτιμούσε να τον αφήσει στο ίδρυμα.

ΤΑΣΟΣ: -'Αει παράτα με κι' εσύ...'Αει παράτα με...(Μπαίνει στην κάμαρά του και κλείνει πίσω του την πόρτα με δύναμη.)

ΜΑΡΙΕΤ: -Κακορίζικε. Ο εαυτός σου σου φταίει, με τους ανθρώπους τα βάζεις...(Βοηθάει τον Θανάση) Έλα παλικάρι μου. Δοκίμασε να σηκωθείς. Τι να σου κάνω, έμπλεξες με θηρίο. Έλα, κάθισε εδώ. (Τον βοηθάει να καθίσει στον καναπέ) Μην κουνιέσαι για λίγο να βγάλουμε την φανέλα. Πληγή σου 'κανε! Στάσου να φέρω λίγο νερό να σε πλύνω...(Βγαίνει και επιστρέφει σε λίγο με μία λεκάνη και μια πετσέτα.) Έλα σκύψε. Μη φοβάσαι, δε θα σε πονέσω...(Βρέχει την πετσέτα και την ακουμπάει στην πλάτη του Θανάση που τινάζεται από το τσούξιμο) Σιγά...Μην κάνεις έτσι. Υπομονή...(Επαναλαμβάνει τις ίδιες κινήσεις) Τι να κάνει κι' αυτός ο έρμος. Του 'λειψαν πολλά τότε που θα 'πρεπε να τα έχει και τώρα πασκίζει να γεμίσει τις τρύπες του με κουρέλια. Σαράκι τον τρώει. Όπως τον πατέρα σας...Πώς νοιώθεις τώρα. Μαλάκωσε η κάψα;

ΘΑΝΑΣ: -(Τρίβει την μούρη του στην ποδιά της έτσι όπως είναι ξαπλωμένος)

ΜΑΡΙΕΤ: -(Του χαϊδεύει τα μαλλιά) Κοίταξε κι' εσύ να μην του πηγαίνεις κόντρα. Κι' άμα βλέπεις πως σε παραζορίζει, να έρχεσαι σε μένα. Η πόρτα μου θα είναι πάντα ανοιχτή...(Σηκώνεται και μαζεύει τη λεκάνη.) Άντε και μην τον συνερίζεσαι. Να δεις που θα το έχει μετανιώσει κιόλας. (Βγαίνει στο εσωτερικό)

ΘΑΝΑΣ: -(Ανασηκώνεται. Προσπάθεια να φτάσει το χέρι του στο σημείο που πονάει.)

ΤΑΣΟΣ: -(Βγαίνει απ' την κάμαρά του. Παρατηρεί τον Θανάση. Στέκει αμήχανος στην μέση της σκηνής.)

ΜΑΡΙΕΤ: -(Μπαίνει) Μπα...Ξεθύμωσες; 'Ακου να δεις...Αυτό να μην το ξανακάνεις. Είναι αμαρτία...

ΤΑΣΟΣ: -Μου την έδωσε...

ΜΑΡΙΕΤ: -Τι θα πει στην έδωσε...Άρρωστο είναι. Τι περιμένεις από έναν άρρωστο...

ΤΑΣΟΣ: -Τίποτα...Τι να περιμένω.

ΜΑΡΙΕΤ:- Για ένα παλιοβάζο. Να ερχόσουν σε μένα να σου δινά δύο,τρία, όσα θέλεις...Ε λοιπόν δε μου το βγάζεις

απ' το μυαλό πως κάτι άλλο συμβαίνει. Θέλεις να μου πεις;

ΤΑΣΟΣ: -Άσε Μαριέττα. Άσε...Δε βγαίνουν οι λέξεις.

ΜΑΡΙΕΤ: -Τι θα πει αυτό παιδί μου. Δεν κάνει να τα θάβουμε μέσα μας. Μας τρελαίνουν. Τα ίδια έκανε και ο Σταύρος μου. Ώρες ώρες πάγωνε το γέλιο στα χείλη του και δεν μπόραγα να του βγάλω κουβέντα...Θα κάνεις κι' εσύ το ίδιο;

ΤΑΣΟΣ: -Εγώ δεν είμαι σαν τον Σταύρο.

ΜΑΡΙΕΤ: -Τι δεν είσαι σαν τον Σταύρο. Τι θες να πεις...

ΤΑΣΟΣ: -Τίποτα. Άστα τώρα αυτά. Μόνη σου λες πως τον φάγανε. Μπορεί και να' χεις δίκιο.

ΜΑΡΙΕΤ: -Δεν ξέρω αν έχω δίκιο. Το λέω μόνο και μόνο για να δώσω μια εξήγηση. Γιατί δεν μπορώ να εξηγήσω αλλιώς, πώς κύλησε μέσα από τα χέρια μου σαν το νερό. (Πνίγει έναν λυγμό. Προχωρεί προς την έξοδο) Το φαγητό...Ζέστανέ το πριν το φάτε. Άμα πήξει δεν τρώγεται...(Βγαίνει και κλείνει πίσω της απαλά την πόρτα)

ΘΑΝΑΣ: -(Μόλις βγει η Μαριέττα, σηκώνεται και τρέχει προς την εξώπορτα. Κοιτάζει τον Τάσο με φόβο.)

ΤΑΣΟΣ: -Μη φοβάσαι. Δε θα σε πειράξω. (Ανοίγει τις σακούλες που είναι ακόμα αραδιασμένες γύρω. Βγάζει τα δυο κεριά. Έπειτα ψάχνει στην βιτρίνα και βγάζει δύο μπουκάλια. Τα ακουμπάει στο τραπέζι. Χώνει στο στόμιο τους τα κεριά. Μένει μια δυο στιγμές ακίνητος. Στον Θανάση.) Θόλωσα...Αυτό το βάζο είχε μεγάλη σημασία για μένα. Ήταν κάτι σαν χριστουγεννιάτικο στολίδι που θα στόλιζε την αποψινή βραδιά...Αν όλα πάνε καλά απόψε, τότε τέρμα οι μοναξιές. Αν όχι, με περιμένει το χάος και μαζί με μένα, θα χαθείς κι' εσύ...

ΘΑΝΑΣ: -(Τελειώς αναπάντεχα ανοίγει την πόρτα και βγαίνει αφήνοντάς την ανοιχτή.)

ΤΑΣΟΣ: -(Μένει για μια δυο στιγμές έκπληκτος να παρατηρεί την ανοιχτή πόρτα. Έπειτα ορμάει και την κλείνει μένοντας κολλημένος πάνω της, σα να φοβάται μην επιστρέψει ο Θανάσης. Στη συνέχεια απομακρύνεται

με το βλέμμα πάνω της ώσπου θα μπει στο δωμάτιο του. Τότε ακούγεται από μέσα μια άγρια κραυγή θριάμβου και πέφτει...

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΕΙΚΟΝΑ 3^η: (Μερικές ώρες αργότερα. Ακούγεται το ιταλικό τραγούδι. Στο τραπέζι αραδιασμένα πιάτα, δύο ποτήρια και ένα ή δύο μπουκάλια κρασί. Μια «ΓΥΝΑΙΚΑ» κάθεται με την πλάτη στο κοινό. Είναι γυμνή. Τα μαλλιά της είναι μακριά και φτάνουν μέχρι την πλάτη της.)

ΤΑΣΟΣ: - (Μπαίνει από το εσωτερικό κρατώντας ένα μπουκάλι. Πλησιάζει την «ΓΥΝΑΙΚΑ» σκύβει από πάνω της.) Λίγο κρασάκι ακόμα; (Περιμένει λίγο) Καλά, όπως θέλεις. Εγώ πάντως θα πω ακόμα λίγο. (Γεμίζει ένα ποτήρι και πίνει. Μένει να την παρατηρεί. Κάποια στιγμή απλώνει το χέρι του στα μαλλιά της και αρχίζει να τα χαϊδεύει. Σιγά σιγά το χέρι του κατεβαίνει στην πλάτη της. Απότομα το τραβάει.) Με συγχωρείς. Καταλαβαίνω...Αυτές οι δουλειές, θέλουν κάποια προσέγγιση. Να μη δείξουμε πως είμαστε και λιγούρηδες ε; (Αμηχανία) Τι λες...Χορεύουμε;

Έλα...(Κάνει να την σηκώσει όταν τελειώνει η κασέτα)
 Μια στιγμή να την γυρίσω πίσω. Δε νομίζω να σ' ενοχλεί που είναι τα ίδια τραγούδια... Κάποτε ήταν επιτυχίες...Εσύ δεν είχες γεννηθεί ακόμα. Κι' εγώ ήμουν πολύ μικρός, όμως τα θυμάμαι...Η μάνα τα άκουγε συνέχεια. Όλο αυτά έβαζε...Είχε ένα πικ απ και μικρούς δίσκους...Ήμασταν οι μόνοι στη γειτονιά που είχαμε πικ απ...Κι' αυτό το σπίτι ήταν γεμάτο ζωντάνια...κι' εγώ είχα ό,τι ήθελα...(Σιωπή. Έχει παρασυρθεί από τις αναμνήσεις του και έχει ξεχάσει να βάλει το κασετόφωνο να παίξει. Το βλέμμα του έχει καρφωθεί πάνω στο ποτήρι όπου βρίσκονται τα γαρίφαλα που έχουν γείρει. Απλώνει το χέρι του και προσπαθεί να τα ισιώσει. Δεν τα καταφέρνει και εκνευρίζεται. Απότομα παίρνει τα λουλούδια και τα πετάει στο πάτωμα.) Αϊ στο διάολο κωλολούλουδα. (Στιγμή. Μετανιωμένος) Με συγχωρείς... Παραφέρθηκα...Νευρίασα και...όταν νευριάζω δεν ξέρω τι παθαίνω. Μια κουβέντα να μου πούνε και γίνομαι χάλια. Εντάξει, εσύ δε μίλησες, όμως...αν ήταν αλλιώς σίγουρα θαμίλαγες. Μπορεί και να θύμωνες κιόλας. Να έφευγες...Σας ξέρω καλά εγώ. Η κυρία δεν μπορεί να βλέπει τα λουλούδια στο ποτήρι. Θέλει βάζο. Όμως βάζο δεν υπάρχει. (Στιγμή. Πιο ήρεμα.) Όρες ώρες μου τη δίνετε. Γίνεστε υστερικές. Δεν τολμάμε να σας μιλήσουμε. (Μιμείται) Μα δεν σας γνωρίζω κύριε...(Έντονα) Ε και λοιπόν; Έλα μαζί μου και θα με γνωρίσεις. Αυτό θέλω κι' εγώ...(Πιο ήρεμα) Εσύ όμως...Εσύ δε φέρνεις αντίρρηση. Δεν ξινίζεις τα μούτρα σου. Θέλεις ό,τι θέλω. Κάνεις ό,τι κάνω...(Χαϊδεύει τα μαλλιά της)... Είσαι πρόθυμη να χαρίσεις ευτυχία...Ευτυχία! Ωραίο όνομα δε βρίσκεις; Τι λες κι' εσύ. Θέλεις να σε φωνάζω ΕΥΤΥΧΙΑ! (Μένει για λίγο να της χαϊδεύει τα μαλλιά. Απότομα παίρνει το χέρι του.) Μήπως σε ενοχλεί; Αν σ' ενοχλεί μπορείς να μου το πεις. Μη διστάσεις... Ξέρεις τα μακριά μαλλιά είναι η αδυναμία μου. Στο λεωφορείο άλλοι κάνουν

κολλητήρι. Εγώ μόνο την μούρη μου πλησιάζω στα μαλλιά σας. Ίσα ίσα για να τα μυρίσω. Τρελαίνομαι για την μυρωδιά τους...(Παίρνει από την εταζέρα το καδράκι με την φωτογραφία της μάνας του) Δες εδώ...Η μάνα μου. Κοίτα μαλλί! Χαιρόσουνα να το αγγίζεις. Ήταν σα να έπιανες μετάξι...'Όταν άρχισε ο πατέρας να ξεσπάει πάνω της το μεθύσι του, απόφευγε να την αγγίξει στο κεφάλι. Φοβόταν μήπως κάνει ιεροσυλία...Το κεφάλι της μάνας, ήταν σαν εκκλησιά αγιασμένο...(Στιγμή. Αφήνει το καδράκι στην εταζέρα. Το βλέμμα του σταματάει στον πίνακα.) Το βλέπεις αυτό; Ο πατέρας το έφτιαξε, λίγο μετά που γεννήθηκε Εκείνος. Προσέχεις τον ήλιο πόσο χλωμός είναι; Από τότε δεν ξαναδούλεψε. Μόνο έπινε. Ώσπου μια μέρα ήρθε το τέλος. Φρόντισε ο ίδιος γι' αυτό...Εμείς όμως έπρεπε να ζήσουμε...και ζήσαμε...(Σιωπή. Πίνει. Απ' έξω έρχονται αστραπές. Από το βάθος ακούγεται ο ήχος βροντής. Δεν δίνει σημασία.)... Ζήσαμε μέσα σε ένα αδιάκοπο σκοτάδι, ώσπου φάνηκε η Βασιλική και τότε πίστεψα πως ακόμα υπάρχει φως...'Ηρθε με τον πατέρα της και μείνανε απέναντι. Ήταν όμορφη. Είχε και κείνη μακριά μαλλιά. Της ζήτησα να κάνουμε παρέα. Δεν απάντησε. Μονάχα γέλασε...Από τότε έγινα η σκιά της...Κί εκείνη; Εκείνη έπαιζε. Με όλους έπαιζε, όμως εμένα δε με πείραζε, γιατί όποτε δεν είχε παρέα ερχότανε και καθόταν εκεί έξω, στο σκαλάκι. Μιλάγαμε. Γέλαγε κιόλας. Γέλαγε με τ' αστεία μου. Κί ήμουν ευτυχισμένος που γινόμουνα εγώ η αιτία του γέλιου της..! (Στιγμή. Αστράφτει και βροντάει. Πάλι δεν δίνει σημασία.)...Αυτό όμως δεν άρεσε στον πατέρα της και μια μέρα με απείλησε πως αν την ξαναενοχλήσω, θα βάλει να μου σπάσουν το κεφάλι. Του αντιμίλησα... Εγώ δεν ενοχλώ κανέναν, του είπα. Αγκρίψε. Μ' έπιασε απ' τον λαιμό και με τράνταζε. Φώναζε πως ήμουνα τρελός. Όλοι μας είμαστε τρελοί. Ο πατέρας μου...ο αδελφός μου...(Στιγμή. Έχει

λαχανιάσει). Από εκείνη τη στιγμή τον μίσησα...(Αστράφτει και βροντάει. Δείχνει να κρυνώνει.) 'Έπιασε ξαφνικά κρύο... Το νοιώθεις; (Αρπάζει το μπουκάλι και πίνει λαίμαργα.) Τώρα τα έμαθες όλα για μένα. Για τις πληγές μου. Για τον τρελό που φορτώθηκα...Κατάρα...(Ξεσπάει. Σαρώνει ότι υπάρχει πάνω στο τραπέζι. Στιγμές. Σιγά σιγά ηρεμεί. Βάζει μουσική.) Αυτή τη φορά θα χορέψουμε. Θα πλησιάσουμε ο ένας τον άλλον κι' ας μην ανασαίνεις...Ξέρεις όμως να ακούς. Είσαι το μόνο πλάσμα που με άκουσε...'Έλα...Σήκω...(Την παίρνει στην αγκαλιά του και αρχίζει να λικνίζεται. Κλείνει τα μάτια του και ξεχνιέται. Την φιλάει στο λαιμό. Η ανάσα του γίνεται βαριά. Τα χέρια του τρέχουν στο γυμνό κορμί της «ΓΥΝΑΙΚΑΣ». Τότε ακούγεται δυνατό χτύπημα στην εξώπορτα και η φωνή της Μαριέττας.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Τάσο...Τάσο είσαι μέσα; Άνοιξε...

ΤΑΣΟΣ: - Τι θέλει πάλι αυτή...(Πανικός. Στρέφει γύρω το βλέμμα θέλοντας κάπου να κρύψει την Κούκλα.) Μια στιγμή. Περίμενε...(Παίρνει το τραπεζομάντιλο πάνω από το τραπέζι και τυλίγει βιαστικά την «ΓΥΝΑΙΚΑ». Την ακουμπάει πρόχειρα πάνω στον καναπέ. Πάει προς την εξώπορτα. Ανοίγει.)

ΜΑΡΙΕΤ: -(Μπαίνει. Πίσω της ο Θανάσης μούσκεμα.) Τον βρήκα να κάθεται στο πεζοδρόμιο. Βρέχει με το τουλούμι, δεν πήρες είδηση; 'Έγινε μούσκεμα.

ΤΑΣΟΣ: -Βρέχει; Δεν το κατάλαβα...'Έλα μέσα...άσε τον θα τον βολέψω εγώ...'Ηθελε να πάει βόλτα στο πάρκο.

ΜΑΡΙΕΤ: - Μονάχος;

ΤΑΣΟΣ: - Του εξήγησα πού είναι... εγώ είχα μια δουλειά και...Τον άφησα...

ΜΑΡΙΕΤ:- (Ματιά τριγύρω.) Χμ...Πάλι έπινες...Τέλος πάντων. Δώσε του ν' αλλάξει...Και ήρεμα εντάξει; (Βγαίνει)

ΤΑΣΟΣ: -(Κλείνει πίσω από την Μαριέττα) Δεν πρόφτασες να πας στο πάρκο ε;...Κρίμα...Εντάξει δε θα σε μαλώσω. 'Άντε τώρα να βάλεις στεγνά ρούχα...Δεν φταις εσύ που βρέχει...

ΘΑΝΑΣΗΣ:-('Έχει στυλώσει τα μάτια του στον καναπέ, στην «ΓΥΝΑΙΚΑ» καθώς το τραπεζομάντιλο έχει κυλήσει από πάνω της)

ΤΑΣΟΣ:- Τι κοιτάς... Έλα, έλα...πάμε στην κάμαρά σου ν' αλλάξεις... Μα τι διάολο κοιτάς εκεί. Δεν είναι τίποτα, μια κούκλα είναι...

ΘΑΝΑΣ:- ('Έχουν κρεμάσει τα χείλη του. Κάτι που μοιάζει με χαμόγελο. Πλησιάζει αργά την «ΓΥΝΑΙΚΑ»)

ΤΑΣΟΣ:- Τι κάνεις εκεί...Τι θέλεις...(Τρέχει και μπαίνει ανάμεσα στην «ΓΥΝΑΙΚΑ» και τον Θανάση.) Κάνε πίσω...Μην πλησιάζεις...

ΘΑΝΑΣ:- (Απλώνει το χέρι του θέλοντας έτσι να παραμερίσει τον Τάσο.)

ΤΑΣΟΣ:-Κάνε πέρα τα βρωμόχερά σου...Μη μ' αγγίζεις...

ΘΑΝΑΣ:- (Τον παραμερίζει με αρκετή ευκολία και πλησιάζει τον καναπέ)

ΤΑΣΟΣ:- Μα τι θέλεις να κάνεις...Φύγε από κει...

ΘΑΝΑΣ:- (Γονατίζει μπροστά στη ΓΥΝΑΙΚΑ» και τραβάει τελείως το τραπεζομάντιλο από πάνω της.)

ΤΑΣΟΣ:- (Υστερικά) Μη την αγγίζεις...Θα σε σκοτώσω...

ΘΑΝΑΣ:- (Παίρνει τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» στην αγκαλιά του)

ΤΑΣΟΣ:- 'Ασε την κάτω... 'Ασε την κάτω τρελέ...'Ασε την δεν είναι για σένα...(Ορμάει πάνω του και προσπαθεί να του την αποσπάσει)

ΘΑΝΑΣ:- (Παλεύει να απαλλαγεί από τον Τάσο. Με το ένα του χέρι κρατάει σφιχτά την «ΓΥΝΑΙΚΑ» και με το άλλο σπρώχνει τον Τάσο)

ΤΑΣΟΣ:- (Βλέπει πως δεν τα καταφέρνει) 'Έτσι ε; Εσύ το θέλησες...'Ό,τι και να γίνει εσύ το θέλησες...(Βγάζει την ζώνη του. Τον χτυπάει) Για να μάθεις ζώο...

ΘΑΝΑΣ:- (Ο πόνος τον αγριεύει. Στρέφει και με το ελεύθερο χέρι του αρπάζει το χέρι του Τάσου που κρατάει την ζώνη. Τον σπρώχνει με εκπληκτική δύναμη. Ο Τάσος χάνει την ισορροπία του και πέφτει. Στην συνέχεια καθίζει τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» στον καναπέ, μαζεύει τα λουλούδια που είναι σκορπισμένα στο πάτωμα και τα βάζει ανάμεσα στα χέρια της. Το ύφος του έχει μια

υποψία συγκίνησης και χαράς. Η εξωτερίκευση όμως αυτών των συναισθημάτων θα έχει κάτι από την υπερβολή του ζώου. Κάποια στιγμή γονατίζει στα πόδια της και ακουμπάει το κεφάλι του στα γόνατά της. Μένει έτσι με τα μάτια κλειστά βγάζοντας μικρά γρυλίσματα ικανοποίησης.)

(Ο Τάσος πεσμένος στο πάτωμα, αδύναμος πια να αντιδράσει παρακολουθεί τις κινήσεις του Θανάση και δάκρυα ανίσχυρης μανίας τρέχουν απ' τα μάτια του. Εκεί πάνω πέφτει

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΠΡΑΞΗ 2^η

ΕΙΚΟΝΑ 1^η (Τρεις μέρες αργότερα. Πρωί. Στη σκηνή επικρατεί μεγάλη ακαταστασία. Άδεια μπουκάλια, πιάτα λερωμένα στο τραπέζι, σκουπίδια στο πάτωμα. Η σκηνή είναι άδεια. Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Δεύτερο χτύπημα και μετά από μια μικρή παύση η πόρτα μισανοίγει και εμφανίζεται το κεφάλι της Μαριέττας.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Θανάση...(Ανοίγει διάπλατα την πόρτα και μπαίνει στο εσωτερικό.) Θανάση...Τάσο...Καλέ δεν είναι κανείς εδώ; (Παρατηρεί γύρω της) Τι χάλια είναι αυτά...Θανάση...

ΘΑΝΑΣΗΣ:-(Εμφανίζεται στην πόρτα της κάμαράς το. Είναι ντυμένος με μια φαρδιά πιτζάμα που κρέμεται αστεία από πάνω του. Δείχνει αγουροξυπνημένος. Τρίβει τα μάτια του.)

ΜΑΡΙΕΤ:- Ακόμα κοιμάσαι; Άντε κουνήσου και κοντεύει μεσημέρι...Δε μου λες. Τι βρωμιές είναι αυτές;. Τι τρέχει με σας; Τρεις μέρες έχει να φανεί ο αδελφός σου. Τι τρώτε;

ΘΑΝΑΣ:- (Πλησιάζει το τραπέζι, παίρνει ένα κομμάτι ψωμί κι αρχίζει να μασουλάει ξύνοντας αδιάφορος την κοιλιά του)

ΜΑΡΙΕΤ:- ...Κοίτα δω μπουκάλια...! Ο αδελφός σου τα ήπια όλα αυτά; Μωρέ καλά το λέω εγώ. Μεγάλο σαράκι έχει αυτός... Έλα, έλα, παράτα τις τεμπελιές και βάλε ένα χεράκι να τα μαζέψουμε. Θα πάθετε χολέρα...(Κατευθύνεται στο εσωτερικό.)

ΘΑΝΑΣ:-(Πάντα διάφορος μασουλάει το ψωμί του.)

ΜΑΡΙΕΤ:-(Μπαίνει. Κρατάει μια σακούλα σκουπιδιών, μια σκούπα και ένα φαράσι. Δίνει τη σακούλα στον Θανάση) Μπρος...ρίξε εδώ μέσα τα μπουκάλια και τα αποσιγάρα όσο εγώ θα σκουπίζω...(Αρχίζει να σκουπίζει νευρικά και αγχωτικά)

ΘΑΝΑΣ:- ('Έχει πάρει την σακούλα αλλά εξακολουθεί να μένει αδιάφορος ξύνοντας την κοιλιά του και μασώντας το ψωμί)

ΜΑΡΙΕΤ:- (Σκουπίζοντας)... 'Ηθελα να 'ξερα τι κακός σπόρος φύτρωσε μέσα σας και τυραννιέστε έτσι...Δε λέω, κι εμείς στον καιρό μας βασανιστήκαμε, υποφέραμε. 'Ήταν όμως η πείνα, ο πόλεμος, η φτώχεια...'Όμως αντέξαμε. Πορευτήκαμε...Βλέπεις τότες είχαμε την αγάπη. Τον καλό το λόγο...

ΘΑΝΑΣ:- ('Έχει κάτσει στο πάτωμα και την παρακολουθεί με ανοιχτό το στόμα.)

ΜΑΡΙΕΤ:-...Ποτές δεν λείψανε όλα αυτά απ' τον Σταύρο μου. 'Ότι πεθυμούσε το είχε. Χαϊδεμένο το είχα. Μικρούλι το έντυνα με φουστανάκια. Σαν κουκλίτσα ήτανε με τις ξανθές μπουκλίτσες του...Κι εκείνο ντρεπότανε...

βλέπεις ήθελα κόρη... 'Όταν έχασα την Ανθούλα μου δυο χρονών και ξαναέμεινα έγκυος, είπα πως ο Θεός με λυπήθηκε και μου την στέλνει πίσω... 'Ήταν όμως γιος...

ΘΑΝΑΣ:- (Σηκώνεται και μπαίνει στην κάμαρά του)

ΜΑΡΙΕΤ:- (Μένει για λίγο ακίνητη.)...Τον βρήκαν κρεμασμένο με το ζωνάρι του...Τι του έφταιξε η ζωή και την χαράμισε έτσι..;(Βαθύς στεναγμός. Συνεχίζει για λίγο το σκούπισμα σιωπηλά. Μαζεύει τα σκουπίδια και γεμίζει τη σακούλα. Οι κινήσεις της έχουν βαρύνει.)

ΘΑΝΑΣ:- (Βγαίνει από την κάμαρά του. Κουβαλάει τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» που είναι ντυμένη με ένα μαύρο φόρεμα με άσπρες βούλες. Στο λαιμό της είναι περασμένο το σταυρουδάκι. Την καθίζει στον καναπέ και μένει να την καμαρώνει με το γνωστό ηλίθιο ύφος του)

ΜΑΡΙΕΤ:- Φεύγω...Το μεσημέρι θα σας φέρω να φάτε. (Προχωρεί προς την εξώπορτα παίρνοντας μαζί της την σακούλα με τα σκουπίδια.)

ΘΑΝΑΣ:- (Τρέχει και της κλείνει το δρόμο)

ΜΑΡΙΕΤ:- Μπα σε καλό σου. Τι σ' έπιασε...

ΘΑΝΑΣ:- (Την τραβάει από το χέρι. Της δείχνει τη «ΓΥΝΑΙΚΑ»)

ΜΑΡΙΕΤ:- Τι είναι αυτό...Πού το βρήκες... Για δεσ που την έχεις και στολισμένη! (Αγγίζει τα μαλλιά της) Μοιάζουν αληθινά..! (Την χαϊδεύει. Ξαφνικά τραβάει απότομα το χέρι της) Παναγιά μου τι κάνω...Χαϊδεύω ένα άψυχο πλάσμα...Θε μου συγχώρα με...(Κάνει το σταυρό της και υποχωρεί προς την πόρτα. Βγαίνει σα να την κυνηγούν)

ΘΑΝΑΣ:- (Αδιαφορώντας για την φυγή της Μαριέττας, βγάζει από την βαλίτσα του μια ξεδοντιασμένη χτένα. Κάθεται δίπλα στη «ΓΥΝΑΙΚΑ» και αρχίζει να την χτενίζει. Πότε πότε θα ακουμπάει το πρόσωπό του στα μαλλιά της, θέλοντας έτσι να νοιώσει την απαλότητά τους ή θέλοντας να θυμηθεί κάποιες αλλοτινές κινήσεις του.)

(Μπαίνει απέξω ο Τάσος. Κρατάει μια σακούλα με μπουκάλια. Είναι αξύριστος και ατημέλητος. Μένει με το βλέμμα καρφωμένο στο Θανάση.)

ΤΑΣΟΣ:- (Πλησιάζει) Τι κάνεις εκεί...Πού βρήκες το φόρεμα. Βγάλ' της το αμέσως...(Απλώνει τα χέρια προς το μέρος της «ΓΥΝΑΙΚΑΣ» Ο Θανάσης στέκει μπροστά της προστατευτικά. Μένουν για λίγο αντιμέτωποι. Ανήμπορος ο Τάσος καταρρέει.) Είσαι πιο δυνατός...Όμως μην νομίζεις πως θα σ' αφήσω ήσυχο. Θα σου κάνω τη ζωή κόλαση...Πάντα όλα δικά σου τα' θελες...Όμως φτάνει πια. Μέχρις εδώ ήταν...Μέχρις εδώ...(Κάνει να βγει προς την κάμαρά του. Απότομα στρέφει προς τον Θανάση και πέφτει στα γόνατα μπροστά στα πόδια του) Σε παρακαλώ. Άσε και σε μένα κάτι. Μη μου παίρνεις τη μικρή μου ευτυχία. Ένα παιχνίδι είναι μόνο. Μη με σπρώχνεις στο γκρεμό...Κατάλαβέ με...Κατάλαβέ με πανάθεμά σε...(Αγκαλιάζει τα πόδια του Θανάση φορτικά επαναλαμβάνοντας τη λέξη «Κατάλαβέ με...»)

ΘΑΝΑΣ:- (Προσπαθεί να ξεφύγει και πάνω στην προσπάθεια σπρώχνει τον Τάσο που πέφτει στο πάτωμα.)

ΤΑΣΟΣ:- Έτσι λοιπόν...Σήκωσες κεφάλι...Μήπως σου μπήκε να με καθαρίσεις κιόλας; Γιατί όχι...Είσαι σα τα σκυλιά. Έτσι και σου πάρει κανείς το κόκαλό σου, χιμάς και τον ξεσκίζεις...(Σηκώνεται. Υστερικά) Όμως αυτή που σε προστάτευε δεν υπάρχει πια. Την έφαγαν τα σκουλήκια... Άκουσες; Τα σκουλήκια...

ΘΑΝΑΣ:- (Αδιάφορος στις φωνές του Τάσου έχει κάτσει δίπλα στη «ΓΥΝΑΙΚΑ» και έχει περάσει το μπράτσο του γύρω από τους ώμους της.)

ΤΑΣΟΣ:- (Πιο ήρεμα)...Τουλάχιστο να με αφήνες να χαϊδεύω πού και πού τα μαλλιά της... Ένα χάδι θα ναι μόνο...Το 'χω ανάγκη, για να ξεγελάω την μοναξιά μου...Εσύ δεν έχεις τέτοιες ανάγκες. Έχεις την τρέλα σου...Σου κρατάει καλή συντροφιά...Εγώ όμως δεν έχω κανέναν...Και δεν αντέχω άλλο αυτό το βάρος που μου

πλακώνει τα στήθια...Δεν αντέχω άλλο πια...(Παίρνει την σακούλα με τα μπουκάλια και βγαίνει στο εσωτερικό σέρνοντας κουρασμένα τα βήματά του.)

ΘΑΝΑΣ:- (Πάντα αδιάφορος μένει στον καναπέ αγκαλιά με την «ΓΥΝΑΙΚΑ». Κάποια στιγμή θ' αρχίσει να τρίβει το πρόσωπό του στα μαλλιά της. Αυτό φαίνεται να τον ερεθίζει. Οι κινήσεις του γίνονται πιο έντονες. Τα χέρια του ψάχνουν το κορμί της χωρίς να ξέρει τι ακριβώς γυρεύει. Πρωτόγνωρα αισθήματα θεριεύουν μέσα του. Τα άγαρμπα χέρια του γίνονται ολοένα και πιο σκληρά, πιο απαιτητικά. Αρχίζει να μουγκρίζει. Να κοντανασαίνει. Δεν ξέρει τι κάνει, όμως επιμένει. Κάτι τον σπρώχνει πάνω στη «ΓΥΝΑΙΚΑ» . Λειτουργεί σαν ζώο που το οδηγεί το ένστικτο.)

ΤΑΣΟΣ:- (Μπαίνει από το εσωτερικό. Βλέπει τον Θανάση και την προσπάθεια του. Αρχίζει να γελάει. Γελάει ψεύτικα, υπερβολικά όπως γελάνε όσοι θέλουν να περιπαίξουν ένα ανήμπορο πλάσμα. Πλησιάζει πιο κοντά. Σκύβει από πάνω του.) Σ' αρέσει έτσι; Όμως αυτό που θέλεις να κάνεις είναι δύσκολο... Σχεδόν ακατόρθωτο...Πιο εύκολο είναι να τυλίξεις τα δάχτυλά σου γύρω απ' τον λαιμό της και να τον σφίξεις...(Σα να μιλάει στον εαυτό του)...Να νοιώσεις την ανάσα της να κόβεται. Να σβήνει...'Έλα. Δοκίμασε. Μη φοβάσαι. Δεν βλέπεις πως σ' αρνιέται. Είσαι άσκημος. Ασήμαντος...Σε διώχνει. Σε βρίζει...Οι άλλοι σε κοιτάνε και σε περιφρονούν. Γελάνε μαζί σου. Ξευτίλα...Και τότε είναι που σε πιάνει τρελή μανία για εκδίκηση... να εκδικηθείς. Να τιμωρήσεις...(Χτύπημα στην εξώπορτα. Δεν δίνει σημασία.) Να προκαλέσεις πόνο και δάκρυ...(Το χτύπημα ξανακούγεται) Πόση ανακούφιση θα ένοιωθες...

(Ανοίγει η εξώπορτα και μπαίνει η Μαριέττα)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Μπαίνει κρατώντας ένα πιάτο σκεπασμένο με πετσέτα.) Κουφαμάρα έχεις βρε Θανάση...(Στον Τάσο)
Εδώ είσαι συ; Δεν πήγες στη δουλειά σου σήμερα;

ΤΑΣΟΣ:- (Δεν την απαντάει. Μένει με το βλέμμα στυλωμένο πάνω στον Θανάση και τη «ΓΥΝΑΙΚΑ»)

ΜΑΡΙΕΤ:- ...Τι έχεις; Άρρωστος είσαι.; (Αμήχανα κάτω από το ύφος του Τάσου) Έφερα λίγο φαί, απ' το δικό μου...Μα τι έγινες τόσες μέρες. Δεν είχα λεφτά να σας ψωνίσω και...

ΤΑΣΟΣ :- Χάθηκαν όλα...

ΜΑΡΙΕΤ :-Τι είπες παιδί μου. Τι χάθηκε...

ΤΑΣΟΣ :- Όλα...

ΜΑΡΙΕΤ :- Δε σε καταλαβαίνω.

ΤΑΣΟΣ:- (Στρέφει αργά προς το μέρος της. Κάτι αλλόκοτο λάμπει στο βλέμμα του.) Θέλεις να μάθεις γιατί αυτοκτόνησε ο Σταύρος...

ΜΑΡΙΕΤ:- (Ασυναίσθητα κάνει ένα βήμα πίσω λες και πρόκειται να ακούσει κάτι φοβερό.) Θα...θα μου πεις...;

ΤΑΣΟΣ:- (Παγωμένα) Ήθελε να ξεφύγει...Να δραπετεύσει μια για πάντα...Οι άλλοι όμως δε τον άφηναν. Ήταν ανελήθοι...Ήξερε πως θα έρθει μέρα που θα σέρνεται σαν το σκουλήκι...

ΜΑΡΙΕΤ:- Μα τι μου λες...Από πού ήθελε να ξεφύγει.

ΤΑΣΟΣ:- Από εκείνους που σε τσαλαπατάνε, όταν καταλάβουν πως δεν είσαι ίδιος μ' αυτούς.

ΜΑΡΙΕΤ:- Μίλα καθαρά παιδί μου...Με ποιους δεν ήταν ίδιος ο Σταύρος μου.

ΤΑΣΟΣ:- Με τους άντρες. Ο γιος σου ήταν αδελφή κυρά μου. Αδερφάρα...Τ' άκουσες αυτό; ΑΔΕΡΦΑΡΑ...(Απότομα στρέφει και μπαίνει στην κάμαρά του. Κλείνει πίσω του δυνατά την πόρτα.)

(Σιωπή. Η Μαριέττα μένει ακίνητη, κεραυνοβολημένη μ' αυτό που άκουσε. Τα μάτια της μεγαλωμένα μένουν στυλωμένα στο σημείο όπου στεκόταν πριν λίγο ο Τάσος.)

ΜΑΡΙΕΤ:- 'Οχι...όχι δεν είναι αλήθεια. Ο Σταύρος μου ήταν άντρας...'Αντρας...(Τα πόδια της λυγίζουν. Κάθεται κάπου.) Γιατί μου το 'κανες αυτό...Πάνω μου βρήκες να ξεσπάσεις την ανημποριά σου...Τώρα είναι σα να τον έχασα για πάντα. Σα να μην τον είχα ποτέ...(Σηκώνεται απότομα και πλησιάζει την πόρτα της κάμαρας) 'Ήταν άντρας, ακούς.; Θεριό...Τότε που βρήκα εκείνη την βαλίτσα με τις κιλότες και τα σουτιέν, έβαλε τα γέλια... Είναι για τις γκόμενες μάνα...Για τις γκόμενες...Δεν μπορεί να μου είπε ψέματα. Ο γιος μου δεν έλεγε ποτέ ψέματα...Εκείνος δεν ήταν ανώμαλος. Δεν γύρναγε τα βράδια στα πάρκα για να κάνει μπανιστήρι...Είχε γκόμενες ο Σταύρος μου. 'Ολες οι γυναίκες τρέχανε ξωπίσω του...Γυναίκα είμαι κι' εγώ και ξέρω. 'Έχω διαίσθηση...Τον έβλεπα εγώ...'Όσο μεγάλωνε ,τόσο μεγάλωνε και...'Ήθελε να τον μπανιαρίζω εγώ μέχρι που μεγάλωσε ...Του άρεσε...Το καταλάβαινα πως του άρεσε και δεν του χάλαιγα χατίρι...Γί' αυτό σου λέω. 'Ήταν άντρας ο Σταύρος μου. Ακόμα και την μάνα του αν μπορούσε θα...Ακόμα και τη μάνα του...(Βγαίνει σέρνοντας τα βήματά της και σκυφτή κάτω από το βάρος της αποκάλυψης. Αφήνει πίσω της ανοιχτή την πόρτα.)

(Ο Θανάσης έχει αποκοιμηθεί πάνω στη «ΓΥΝΑΙΚΑ» Περνούν μερικές στιγμές. Σε λίγο ο Τάσος βγαίνει από την κάμαρα του. Το βλέμμα του είναι παγωμένο. Δείχνει άνθρωπο που έχει πάρει κάποιες ακραίες αποφάσεις. Παίρνει το μπουκάλι πάνω από το τραπέζι και πίνει λαίμαργα. Εκεί πάνω θα μπει ο Γεωργίου. Προχωρεί στο εσωτερικό δισταχτικά. Βλέπει τον Τάσο.)

ΓΕΩΡΓ:- Εδώ είστε κύριε Κατσάμπα; Ελπίζω να μην ενοχλώ. Βρήκα ανοιχτά και...(Προσέχει το ύφος του Τάσου) Συμβαίνει τίποτα; Πριν λίγο συνάντησα την κυρία Μαριέττα να βγαίνει από το σπίτι σας και μου φάνηκε

λίγο κλαμένη...(Στιγμή. Αμήχανος κάτω από την αδιαφορία και την ψυχρότητα του Τάσου.) Ας είναι. Ο καθένας με τα βάσανά του...Δεν θα σας καθυστερήσω για πολύ, θα μπω αμέσως στο θέμα. Πριν λίγες μέρες άφησα μία εξώδικο και ακόμα να λάβω απάντησή σας. Καθώς φαίνεται ο αδελφός σας λησμόνησε να σας ενημερώσει...Μιας και βρεθήκαμε λοιπόν...

ΤΑΣΟΣ:- Τι θέλεις...

ΓΕΩΡΓ:- Πρόκειται όπως γνωρίζετε για την Βασιλική. Τελευταία δέχομαι αδίκους επιθέσεις. Η κόρη μου μπορεί να είναι λίγο ζωντανή, ωστόσο δεν μπορείτε να διαδίδετε ότι είναι ναρκομανής...Με παρακολουθείτε;

ΤΑΣΟΣ:- Φύγε...

ΓΕΩΡΓ:- Πώς...

ΤΑΣΟΣ:- Φύγε...δίνε του...

ΓΕΩΡΓ:- Καλώς...να φύγω...Ωστόσο ένας διάλογος...

ΤΑΣΟΣ:- (Εκτός εαυτού) Φύγεεεε...Φύγε και παράτα με..

ΓΕΩΡΓ:- Μη εξάπτεστε κύριε...Μην εξάπτεστε...Πίστεψα για μια στιγμή πως θα είχατε έστω και την στοιχειώδη ευγένεια να με ακούσετε. Καθώς φαίνεται έκαμα λάθος...(Προχωρεί προς την έξοδο.) Θα τα πούμε στο δικαστήριο αφού έτσι προτιμάτε. Χαίρετε. (Βγαίνει με θιγμένη αξιοπρέπεια.)

ΤΑΣΟΣ:- (Τρέχει πίσω του και κλείνει την εξώπορτα με μια κλωτσιά.) Στο διάολο γέρο ηλίθιε. Υποκριτή...έννοια σου όμως και την έχω και σε σένα στημένη. Θα σε αναγκάσω να δεις την πραγματικότητα με το ζόρι. Όπως ανάγκασα τη Μαριέττα. Όπως αναγκάστηκα κι' εγώ...

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΕΙΚΟΝΑ 2

(Βράδυ. Μεγάλη ακαταστασία. Ο χώρος γεμάτος μπουκάλια. Στη σκηνή ο Τάσος. Έχει μεθύσει και τραγουδάει δυνατά.)

ΤΑΣΟΣ:- ...Για όλα φταίνε οι γκόμενες...Οι πρώην και οι...επόμενες...Χο χο χο Κουφάλες όλου του κόσμου ενωθείτε...Ο Τασούλης υψώνει το λάβαρο...Γενικώς...(Πέφτει στον καναπέ και μένει για λίγο με τα μάτια κλειστά. Κάνει προσπάθεια να σηκωθεί. Ζαλίζεται. Κάποτε τα καταφέρνει. Τρικλίζει. Το βλέμμα του πέφτει στην κάμαρα του Θανάση. Πλησιάζει και χτυπάει με την γροθιά του την κλειστή πόρτα.) Καταραμένε...Πόλεμο θέλεις...Ε λοιπόν θα τον έχεις....(Μένει κολλημένος πάνω στην πόρτα. Στραγγίζει το μπουκάλι που κρατάει. Το πετάει και ψάχνει για άλλο. Είναι όλα άδεια. Οι κινήσεις του είναι σπαστικές. Κάποια στιγμή θα παραπατήσει και θα παρασύρει ότι βρίσκεται πάνω στην βιτρίνα. Κοιτάζει τα αντικείμενα με βλέμμα θολό. Σκύβει και σηκώνει το καδράκι. Το κοιτάζει έντονα. Ξαφνικά βγάζει ένα γέλιο που μοιάζει με κραυγή αγωνίας.) Τι λες τώρα...Είσαι ευχαριστημένη; Κανέναν πια δεν μπορείς να σώσεις. Ούτε εμένα, ούτε εκείνον...(Πετάει το καδράκι μακριά με μίσος. Παραπατάει. Πιάνεται από το τραπέζι.) Δαίμονα...Είπα να σε πνίξω. Να γλυτώσω...(Ουρλιάζει) Ας μου δώσει κάποιος να πιω διάολε... (Χάνει την ισορροπία του και πέφτει αναίσθητος στο πάτωμα.)

(Κάποια στιγμή ο Θανάσης εμφανίζεται στο άνοιγμα της πόρτας του δωματίου του. Προσέχει τον Τάσο στο πάτωμα. Τον πλησιάζει και μένει να τον παρατηρεί. Στη συνέχεια και χωρίς να τον αγγίξει ξαναμπαίνει στην κάμαρά του και αμέσως βγαίνει με την «ΓΥΝΑΙΚΑ». Την τοποθετεί σε μια καρέκλα. Η «ΓΥΝΑΙΚΑ» είναι ντυμένη όπως στην προηγούμενη εικόνα με το σταυρουδάκι πάντα στο λαιμό της. Αυτή τη φορά έχει πάνω της και διάφορες χρωματιστές κορδέλες από το ύφασμα που έκοβε ο Θανάσης. Είναι περασμένες στα χέρια της, στο κεφάλι της, στη μέση της. Ο Θανάσης αφού τακτοποιήσει τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» προχωρεί προς το εσωτερικό. Αμέσως θα βγει κρατώντας μια σακούλα. Γονατίζει στα πόδια της «ΓΥΝΑΙΚΑΣ» και τρώει διάφορα αποφάγια που τα βγάζει μέσα από την σακούλα. Κάποια στιγμή προσπαθεί να της βάλει στο στόμα ένα κομμάτι από το περιεχόμενο της σακούλας. Εκεί πάνω ακούγεται δειλό χτύπημα στην εξώπορτα. Ο Θανάσης σηκώνεται και κοιτάζει από την κλειδαρότρυπα. Ανοίγει και το άνοιγμα εμφανίζεται η Μαριέττα.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μόνος είσαι;

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Την κοιτάζει μασουλώντας. Χαμογελάει ηλίθια. Το βλέμμα του πάει από τον Τάσο στην κούκλα.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Τότε μονάχα προσέχει τον Τάσο) Μπα, εδώ είναι και του λόγου του... Τι έπαθε...(Σκύβει πάνω του) Πλάνταξε από το πολύ πιωτό. Έλα...Πιάστον απ' τα ποδάρια...βόηθα να τον ξαπλώσουμε στον καναπέ.

(Ο Θανάσης πιάνει το ένα πόδι του Τάσου. Η Μαριέττα τον κρατάει από τις μασχάλες και τον ξαπλώνουν στον καναπέ.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Στρώνει ένα μαξιλάρι κάτω από το κεφάλι του) Άντε κακορίζικε, κοιμήσου...(Στρώνει πίσω τα μαλλιά

του που είναι βρεγμένα από τον ιδρώτα.) Είπα πικρά λόγια το πρωί. Όμως δεν φταίω εγώ. Ήταν ξαφνικό. Ο πόνος ξέσπασε σαν πύο...Είπα να μην ξανάρθω. Όμως δε μου πήγαινε να σας αφήνω μονάχα...Δεν το 'κανες από κακία. Το ξέρω...Ήταν το μυστικό πολύ βαρύ και είπες να ξαλαφρώσεις. Τουλάχιστο τα κατάφερες να πω χαλάλι; (Σηκώνεται. Στρέφει στο Θανάση) Φώναξέ με όταν συνεφέρει. Θέλω να φιλιώσουμε. Δεν είναι σωστό να είμαστε μαλωμένοι. Τι θα λέει κι' η μάνα σας από κει ψηλά. (Προχωρεί προς την εξώπορτα για να φύγει. Ο Θανάσης την αρπάζει απ' το μανίκι. Την τραβάει προς το μέρος της «ΓΥΝΑΙΚΑΣ»)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- ...Τί ναι πάλι. Τι θέλεις. Α...εδώ την έχεις...όμορφα τη στόλισες...

ΘΑΝΑΣΗΣ:-(Αρπάζει τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» την καθίζει στο πάτωμα και κάθεται δίπλα της αγκαλιάζοντάς την)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:-...Καημένο παιδί. Είχες ακόμα την ανάγκη της...(Απλώνει το χέρι της δισταχτικά και χαϊδεύει τα μαλλιά της) Αν είχα κόρη...Έτσι θα την χάιδευα όλη μέρα...(Στιγμές. Μένει να χαϊδεύει) Σταυρούλα...Τι λες κι' εσύ. Θέλεις να την λέμε Σταυρούλα;

ΘΑΝΑΣΗΣ:-(Υπερβολικός ενθουσιασμός. Κουνάει πολλές φορές το κεφάλι του καταφατικά)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:-...Αν ήταν κόρη , αυτό θα ήταν το όνομά της...Όμως ούτε το ένα ήταν, ούτε το άλλο...(Βουρκώνει) Συμπάθα με. Τα' χω εύκολα τα δάκρυα σήμερα. (Σκουπίζει τα μάτια της. Ματιά όλο ενδιαφέρον στην «ΓΥΝΑΙΚΑ») Τι θα' λεγες να σου φέρω κανένα καινούργιο φουστανάκι να της φόραγες. Να βάψουμε με ρουζ και τα μαγουλάκια της. Να τη χτενίσω κιόλας...Ένα παιχνίδι θάναι...Σαν σωσίβιο κάτι, για να μη βουλιάξουμε...

(Έντονο χτύπημα στην εξώπορτα.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ποιος είναι...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Φωνή) Ανοίξτε...Ανοίξτε γρήγορα...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Τρομάζει και παίρνοντας την «ΓΥΝΑΙΚΑ» στην αγκαλιά του πάει και κουρνιαάζει σε μια γωνιά της σκηνης θέλοντας έτσι να την προφυλάξει και μένοντας σχεδόν αθέατος για όποιον μπαίνει στο σπίτι.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:-(Ανοίγει) Στρατηγέ!

ΓΕΩΡΓ:- (Μπαίνει ορμητικός) Πούντος...Πού είναι αυτός...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μα τι τρέχει. Τι έπαθες...

ΓΕΩΡΓ:- Πούντος να τον πνίξω...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μα θα μου πεις επιτέλους τι σου συμβαίνει;

ΓΕΩΡΓ:- Είναι ένας κοινός συκοφάντης. Κατήγγειλε την Βασιλική μου στην αστυνομία ότι διακινεί ναρκωτικά...(Προσέχει τον Τάσο στον καναπέ) Α ώστε εδώ είσαι λοιπόν. Μπρος, σήκω πάνω παλιάνθρωπε να δώσεις εξηγήσεις..(Τραβάει τον Τάσο)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μη, άστον... Δεν είναι στα καλά του.

ΓΕΩΡΓ:- Τι πα να πει αυτό. Πριν λίγες ώρες ήταν σε θέση να ψευδολογεί σε βάρος μου και τώρα μας παριστάνει τον πεθαμένο;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Έχει πει στρατηγέ μου και δεν μπορεί να μιλήσει...

ΓΕΩΡΓ:- Δικαιολογίες...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Τι δικαιολογίες...Δεν τον βλέπεις;

ΓΕΩΡΓ:- Τέλος πάντων. Θα περιμένω. Θα περιμένω μέχρι να συνέλθει.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Άδικα θα περιμένεις.

ΓΕΩΡΓ:- Έχω υπομονή Μαριέττα. Τεράστια υπομονή.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ότι πεις στρατηγέ μου...Ότι πεις...Να σου ψήσω κανένα καφεδάκι...

ΓΕΩΡΓ:- Δεν το επιτρέπουν οι γιατροί Μαριέττα. Έχω υψηλή πίεση.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Όπως θέλεις...Πάντως τι να σου πω. Τι φταίει ο Τάσος αν η κόρη σου...

ΓΕΩΡΓ:- Σιωπή. Δεν θέλω να ακούσω κουβέντα. Είμαι σε θέση να ξέρω την κόρη μου καλύτερα από τον καθένα. Μονάχος την μεγάλωσα. Υπήρξα δίκαιος και συνάμα

αυστηρός. Δεν γίνεται να έχω κάνει λάθος στην ανατροφή της...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Όλοι έχουμε κάνει τα λαθάκια μας...

ΓΕΩΡΓ:- Όχι εγώ...Εγώ δεν κάνω λάθη. Άλλο αν...Βλέπεις είναι και οι καταβολές. Όση καλή διάθεση και να έχει κανείς...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Βλέπεις; Το παραδέχεσαι λοιπόν.

ΓΕΩΡΓ:- Ώρες ώρες απελπιζόμουν. Έβλεπα πως ματαιοπονούσα. Ωστόσο δεν το έβαζα κάτω. Γινόμουν ολοένα και πιο αυστηρός...

(Ο Τάσος στριφογυρίζει. Το ένα του πόδι πέφτει από τον καναπέ. Μουγκρίζει στον βαθύ του ύπνο.)

ΓΕΩΡΓ:- Συνήλθε;

ΜΕΡΙΕΤΑ:- Μπα...Κανόνια να πέσουν δεν θα παίρνει χαμπάρι. (Ανεβάζει το πόδι του Τάσου.)

ΘΑΝΑΣ:- (Παίρνοντας θάρρος από το χαμήλωμα του τόνου του Γεωργίου, σηκώνεται από το πάτωμα, παίρνει την «ΓΥΝΑΙΚΑ» στην αγκαλιά του και πάει και την στήνει μπροστά του σα να θέλει να του την επιδείξει. Χαμογελάει χαζά.)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Βλέπει ξαφνικά μπροστά του την κούκλα και πετιέται πάνω Σα να τον χτύπησε κεραυνός.) Τι είναι αυτό...Μαριέττα...Τι σημαίνει αυτό. Εξηγήσου γρήγορα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ποιο, τι έπαθες...

ΓΕΩΡΓ:- Αυτό το πράμα, μπροστά μου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Κούκλα είναι, δεν την βλέπεις;

ΓΕΩΡΓ:- Κούκλα λοιπόν! Ντροπή σου...Ντροπή σου κυρά μου να παίρνεις μέρος σε τόσο κακόγουστη φάρσα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Φάρσα;

ΓΕΩΡΓ:- Θέλετε να με ταπεινώσετε. Να γελάσετε σε βάρος μου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ε δεν είμαστε καλά.

ΓΕΩΡΓ:- Αναρωτιέμαι...Αναρωτιέμαι πώς μια τόσο θεοσεβούμενη γυναίκα όπως εσύ, δέχτηκε να πέσει τόσο χαμηλά.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Α για άκου να σου πω κύριε Γεωργίου. Αν εσένα σου έστριψε με τα καμώματα της κόρης σου, εμείς δεν σου φταίμε σε τίποτα να μας βρίζεις...

ΓΕΩΡΓ:- 'Όστε έτσι λοιπόν. Μου έστριψε...Τώρα θα δείτε ποιος είναι ο τρελός εδώ μέσα...(Αρπάζει τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» και την πετάει μακριά.)

ΘΑΝΑΣ:- (Βγάζει ένα μουγκρητό πληγωμένου ζώου και αρπάζει τον Γεωργίου από την μέση για να τον συγκρατήσει. Σχεδόν τον ανασηκώνει.)

ΓΕΩΡΓ:- (Προσπαθεί να του ξεφύγει) 'Άφησε με... 'Άφησε με ηλίθιε... Δεν μπορώ να ανασάνω...Βοήθεια...(Πνίγεται)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:-(Τραβάει τον Θανάση) 'Αστον...άστον παιδί μου... 'Ασε τον θα του κάνεις κακό...

ΘΑΝΑΣ:-(Τον αφήνει. Το βλέμμα του είναι άγριο. Παίρνει από κάτω την «ΓΥΝΑΙΚΑ» και μπαίνει στην κάμαρά του)

ΓΕΩΡΓ:- ('Έχει πέσει σε μια καρέκλα) Βαλθήκατε να με αφανίσετε. Παίξατε σε βάρος μου μια κακόγουστη φάρσα μ' αυτό το θλιβερό ομοίωμα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- 'Έλα, ησύχασε...Μια κούκλα είναι...

ΓΕΩΡΓ:- Κούκλα; (Γελάει πικρά) 'Όστε κούκλα...! 'Όχι όχι, δεν θα το αφήσω έτσι. Με γελοιοποιήσατε...Θα το πληρώσετε ακριβά, όλοι σας...Πιο πολύ όμως αυτός... 'Έχω μεγάλα μέσα εγώ. Θα τον συντρίψω...Θα τον...(Πνίγεται) Μαριέττα...Νερό...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Αμέσως, αμέσως...(Βγαίνει στο εσωτερικό και γρήγορα μπαίνει με ένα ποτήρι.) 'Έλα πιες το...

ΓΕΩΡΓ:- (Πίνει λαίμαργα. Στιγμές. Συνέρχεται) Δεν έχω πια κουράγιο. Είμαι γέρος κι' ανήμπορος.

ΜΑΡΙΕΤ:- Μη μιλάς άλλο. Συγχύζεσαι και δεν κάνει...Πώς νοιώθεις τώρα...

ΓΕΩΡΓ:- 'Όχι και τόσο καλά...Η καρδιά μου πια δε με βοηθάει ...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Θέλεις να σε πάω σπίτι;

ΓΕΩΡΓ:- Ναι...Να ξαπλώσω λίγο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Έλα. Στηρίξου πάνω μου...

(Προχωρούν προς την έξοδο)

ΓΕΩΡΓ:- (Κοντοστέκεται. Ματιά προς την κάμαρη του Θανάση)
Κί' όμως, θα μπορούσες εσύ τουλάχιστον να με
λυπηθείς...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μα τι κάναμε...

ΓΕΩΡΓ:- Τι κάνατε; Ω Θεέ μου... Τι κάνατε! Τέτοια ομοιότης και
ρωτάς τι κάνατε;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ομοιότητα; Δηλαδή θες να πεις πως η κούκλα
μοιάζει της... της κόρης σου;

ΓΕΩΡΓ:- Είναι ολόγεια... Γνωρίζω καλά αυτή την γαλήνια
εικόνα. Κάτι μεταξύ απάθειας και παραίτησης... Είναι
ίδια η Βασιλική μου όταν κοιμάται...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Έλα... Πάμε τώρα να ησυχάσεις και τα λέμε
αργότερα...

ΓΕΩΡΓ:- Δική του ιδέα ήταν. Γνώριζε πως θα έρθω να ζητήσω
εξηγήσεις και θέλησε να με ταπεινώσει.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Κοροϊδεύεις κι' εσύ τον εαυτό σου Στρατηγέ.
Ψάχνεις αλλού για φταίχτες. Μάθε επιτέλους να
βλέπεις την κόρη σου όπως είναι...

ΓΕΩΡΓ:- Όχι...όχι...Φοβάμαι να την αντικρίσω όπως είναι.
Φοβάμαι την αλήθεια... Όταν είναι ξύπνια... Εκείνο το
βλέμμα της... Ένα βλέμμα όλο μομφή και
παράπονο... (Κλαίει) Ήμουνα κι' εγώ παιδί πατέρα.
Είχα κι' εγώ επιθυμίες. Δεν ήμουν φαντάρος
πατέρα... Δε ζούσα σε στρατόπεδο... Δεν αγαπούσα την
πειθαρχία... Αγαπούσα το γέλιο και την ξεγνοιασιά,
γιατί μου τα στέρησες τόσο νωρίς... (Σιωπή. Κλαίει.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Κλάψε... Βγες απ' το καλούπι σου. Έτσι έκανα κι'
εγώ και ξαλάφρωσα...

ΓΕΩΡΓ:- Βρήκαν πάνω της ναρκωτικά. Θα την κλείσουν στην
κόλαση Μαριέττα... Θα ταράξουν τον ύπνο της. Τον
γαλήνιο της ύπνο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Κουράγιο. Μια μέρα θα γυρίσει... Τουλάχιστον εσύ
έχεις κάτι να περιμένεις...

ΓΕΩΡΓ:- Αυτή τη γαλήνη... Την φρονιμάδα... (Στιγμή. Μένει με
τα μάτια στυλωμένα στην πόρτα της κάμαρης του
Θανάση.) Είναι λοιπόν εκπληκτικό το πόσο της
μοιάζει..!

(Μένουν και οι δύο με τα βλέμματα στην πόρτα της κάμαρης του Θανάση και πέφτει

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΠΡΑΞΗ 3η

ΕΙΚΟΝΑ 1η (Ένα μήνα μετά. Απόγευμα. Στη σκηνή επικρατεί καθαριότητα και τάξη. Στον καναπέ καθισμένη η «ΓΥΝΑΙΚΑ» ντυμένη με μοντέρνα και νεανικά ρούχα. Αυτή τη φορά δεν θα φοράει στο λαιμό της το σταυρουδάκι. Στη σκηνή ο Τάσος. Βγάζει μέσα από σακούλες πουκάμισα και γραβάτες και τα παρατηρεί θαυμάζοντάς τα και προσπαθώντας να ταιριάξει τα χρώματά τους. Στο τραπέζι μια εφημερίδα διπλωμένη στις μέσα σελίδες της.)

ΤΑΣΟΣ:- (Δυνατά. Απευθύνεται σε κάποιον που είναι στο εσωτερικό.) 'Έτσι που λες...Στα Κεντρικά. Στο γραφείο του διοικητή. Νευραλγική θέση. Διαταγές κατευθείαν από ψηλά. Κί' ο Τάσος Κέρβερος. Πρώτα δίνω εγώ το Ο.Κ. και μετά περνάς μέσα. Και Υπουργός να σαι, τον Τάσο θα ρωτήσεις...(Προβάρει ένα πουκάμισο με μια γραβάτα και κοιτιέται στο τζάμι της βιτρίνας.) Μεγαλεία αδελφέ...Μεγαλεία...Και τα χρωστάω σ' εκείνον τον διευθυντή, τον μπήχτη που σου' λεγα...Καλή του ώρα ο άνθρωπος. Το 'φερνε βαριά να με έχουν για δούλο τους κάτι κωλόπαιδα στο υποκατάστημα...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Μπαίνει. Σκουπίζει τα χέρια του στα μπατζάκια του δείγμα πως με κάτι ασχολιόταν στο εσωτερικό.)

ΤΑΣΟΣ:- (Τον παρατηρεί.) Τι γίνεται...Θα το γλεντήσετε πάλι απόψε;

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Κουνάει πολλές φορές καταφατικά το κεφάλι του αφήνοντας γρυλίσματα χαράς. Η χαρά του είναι έκδηλη, κάποια στιγμή θα πάρει στην αγκαλιά του τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» και αρχίζει να την στριφογυρίζει άγαρμπα, παριστάνοντας πως χορεύει.)

ΤΑΣΟΣ:- (Ενοχλημένα) Κάθε βράδυ η ίδια ιστορία...Να τους πεις πως εδώ μέσα δεν υπάρχουν φαντάσματα. Να πάνε αλλού να τα βρούνε...(Σα να του έχει κοπεί ξαφνικά το κέφι.)

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Ηρεμεί σιγά σιγά ώσπου κάθεται με την «ΓΥΝΑΙΚΑ» στον καναπέ λαχανιασμένος.)

ΤΑΣΟΣ:- (Μαζεύει τις σακούλες με άτονες κινήσεις) ...Αποφεύγουνε την πραγματικότητα...Την θάβουνε βαθιά για να μην φαίνεται. Φοβούνται κί' αυτός ο φόβος τους κάνει να γελοίους...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- ('Έχει πλησιάσει το τραπέζι και παρατηρεί με μεγάλο ενδιαφέρον τις γραβάτες.)

ΤΑΣΟΣ:- Σ' αρέσουν ; Τις πήρα να έχουν έντονα χρώματα...Μ' αρέσουν τα έντονα χρώματα. Διαλύουν τα σκοτάδια...(Τον παρατηρεί) Τι λες...Θέλεις να ντυθείς

όμορφα; Με κουστούμι...γραβάτα...Πώς σου φαίνεται η ιδέα μου...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Αρπάζει μια γραβάτα και την φέρνει στη μύτη του.)

ΤΑΣΟΣ:- (Του την παίρνει.) 'Αστην κάτω αυτή...'Έχω κάτι άλλο για σένα...Κάτσε δω κι' έρχομαι. (Μπαίνει στην κάμαρά του και αμέσως βγαίνει κρατώντας ένα κουστούμι, ένα πουκάμισο και μια γραβάτα.) Δες εδώ...Πώς σου φαίνονται...'Έλα, δικά σου είναι...Φόρα τα..

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Παίρνει στα χέρια του τα ρούχα. Τα κοιτάζει, τα μυρίζει. Δεν ξέρει από πού να αρχίσει Προσπαθεί να ντυθεί. Κρατάει όλα μαζί τα ρούχα. Προσπαθεί να φορέσει το παντελόνι και του πέφτουν τα υπόλοιπα.)

ΤΑΣΟΣ:- (Γελάει με την αδεξιότητά του) Μα τι χάνος είσαι...Φόρα πρώτα το παντελόνι...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Φοράει το παντελόνι όπως όπως)

ΤΑΣΟΣ:- Ωραία...Τώρα το πουκάμισο...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Φοράει το πουκάμισο. Προσπαθεί να το κουμπώσει. Δεν τα καταφέρνει.)

ΤΑΣΟΣ:- Στάσου...Στάσου να σε βοηθήσω...(Τον κουμπώνει.) Βάλε τώρα το πουκάμισο μέσα στο παντελόνι και δέσε τη ζώνη...'Όχι έτσι ρε...Τελείως ανίκανος είσαι...(Τον φτιάχνει.) 'Έλα βάλε τώρα το σακάκι...'Έτσι...Για να σε δω...Χμ καλός είσαι. Στάσου να σου δέσω την γραβάτα για να γίνεις κούκλος. (Του δένει την γραβάτα πρόχειρα.) 'Έτοιμος ο γαμπρός. Τράβα να καμαρώσεις στον καθρέφτη... Ίδιος γιάπης είσαι...!

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Μπαίνει στην κάμαρη του Τάσου. Πίσω του ο Τάσος που στέκει στην πόρτα.)

ΤΑΣΟΣ:- 'Έλα...Αρκετά καμάρωσες...Πέρανα έξω...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Βγαίνει. Λάμπει ολόκληρος)

ΤΑΣΟΣ:- Σου αρέσει ο εαυτός σου έτσι; Το ξέρεις πως μοιάζουμε.; Στο σκοτάδι μπορεί και να μπερδευτεί κανείς...Λοιπόν μια από αυτές τι μέρες να σε πάω στον φωτογράφο να σου βγάλει μια δυο πόζες. Να τις έχεις για ενθύμιο. Για μια φορά ντύθηκες κι' εσύ σαν

άνθρωπος. Είναι γεγονός για σένα...Σκέφτομαι αργότερα να σου χαρίσω και το κασετόφωνο... Εγώ θα αγοράσω μια σιντιέρα... Μοντέρνα πράγματα!(στιγμή) Ε τι λες; Πώς σου φαίνονται όλα αυτά. Λίγο περίεργα έτσι; Δεν πειράζει. Σε λίγες μέρες θα καταλάβεις...

(Χτύπημα στην εξώπορτα. Ο Θανάσης ανοίγει. Μπαίνει η Μαριέττα.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Είναι φορτωμένη με σακούλες) Έλα παιδί μου, ξεφόρτωσέ με, ξεχειριάστηκα να κουβαλάω...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Παίρνει τις σακούλες και προχωρεί στο εσωτερικό)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ο Στρατηγός δεν ήρθε ακόμα;

ΤΑΣΟΣ:- Είπε πως θ' αργήσει...Είχε ραντεβού με τον κομμωτή του.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Εδώ είσαι; Δεν έφυγες;

ΤΑΣΟΣ:- Όπως βλέπεις...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Αμήχανα) Σας ψώνισα κάτι...Είχατε ξεμείνει...

ΤΑΣΟΣ:- Θα μαζευτείτε πάλι να κλάψετε τη μοίρα σας;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Δεν ενοχλούμε παιδί μου. Εσύ λείπεις τέτοια ώρα...

ΤΑΣΟΣ:- Αυτή η ιστορία έχει αρχίσει να μου δίνει στα νεύρα. Πολλά πήγαιν' έλα έχει ο Γεωργίου σπίτι μου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Έλα τώρα. Μη γίνεσαι παράξενος. Από τότε που πέθανε η Βασιλική δεν έχει από πού να πιαστεί ο έρημος...Κάνε πως δεν καταλαβαίνεις...

ΤΑΣΟΣ:- Μα είναι δυνατόν να νομίζει πως η κούκλα μοιάζει της κόρης του.;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Τι να σου πω...Αν έτσι το βλέπει..Ο πόνος πολλές φορές σε κάνει παράλογο... Εκείνο το βράδυ τον βρήκα να κάθεται δίπλα της στα σκαλοπάτια του σπιτιού του. Τηςμίλαγε...Ψιθύριζε το όνομά της...Νόμιζε πως κοιμόταν. Όμως εκείνη πέθαινε με μια σύριγγα στο χέρι. Όταν ήρθε το ασθενοφόρο δεν τους άφησε να την πάρουν...

ΤΑΣΟΣ:- Του' χει στρίψει. Αυτό ναι όλο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μπορεί... Όμως εγώ του κάνω το χατίρι γιατί ξέρω από τέτοιου είδους πόνους...

ΤΑΣΟΣ:- Νομίζεις πως εσύ είσαι καλύτερη; Την ίδια τρέλα κουβαλάς.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Φροντίζω τα παιχνίδια τους σαν καλή μάνα. Αυτό μου' χει μείνει μόνο.

ΤΑΣΟΣ:- (Πιο μαλακά) Εσύ μπορείς να 'ρχεσαι όποτε θέλεις. Αυτός είναι που μου τη δίνει.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Συγχώρεσέ τον παιδί μου. Πλήρωσε και πληρώνει ακόμα.

ΤΑΣΟΣ:- Να συγχωρέσω; Είναι πια πολύ αργά για να συγχωρέσω...(Μαζεύει νευρικά τις σακούλες και μπαίνει στην κάμαρά του)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Παναγιά μου. Ημέρεψέ τον. Κάνε να βρει κάποιο αποκούμπι κί' αυτός να στηριχτεί...(Ματιά στη «ΓΥΝΑΙΚΑ». Την πλησιάζει. Της φτιάχνει το φόρεμα.) Ξεγελιόμαστε με τ' άψυχα, αφού οι ζωντανοί είναι μονάχα για παιδεμό...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Μπαίνει. Δείχνει χαρούμενος. Πάει και στέκεται μπροστά στη Μαριέττα προσπαθώντας να της τραβήξει την προσοχή)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Τα τακτοποίησες; 'Έλα να με βοηθήσεις τώρα μέχρι να έρθει ο Στρατηγός...(Τότε τον προσέχει) Μα για στάσου καλέ...Τι ομορφιές είν' αυτές... Ο Τάσος στα 'δωσε; Επιτέλους, τώρα είσαι ντυμένος σαν άνθρωπος...

(Χτύπημα στην εξώπορτα. Ο Θανάσης ανοίγει. Μπαίνει ο Γεωργίου. Κρατάει μία ανθοδέσμη και μια σακούλα από κατάστημα ρούχων)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Πολύ καλησπέρα σας...(Βλέμμα στην Μαριέττα.) Μήπως ήρθα νωρίτερα;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μη σε νοιάζει...Τα κανόνισα...(Ματιά στη σακούλα) Τι έφερες πάλι.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μικροπράγματα...(Βγάζει από τη σακούλα το φόρεμα.) Πώς σου φαίνεται...Ε; Δεν είναι υπέροχο;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Φόρεμα! Και το λες αυτό μικρό πράμα;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Θέλω να το φοράει Μαριέττα. Όλα να τα φοράει. Κάθε μέρα και από ένα...Να τη βλέπω στολισμένη και λαμπερή. Η συχωρεμένη ντυνόταν λιτά. Καημό το είχα που δεν φόραγε όμορφα φουστάνια...Θα της το φορέσεις;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Ματιά στην κάμαρη του Τάσου) Άσε, αργότερα...Τώρα πρέπει να ετοιμάσω...(Κάνει να βγει)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μαριέττα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Τι είναι...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Το περίμενες ποτέ αυτό;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ποιο...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Να...ότι θα μπορούσα ποτέ να βρω νόημα στη ζωή μου...Θα έλεγε κανείς πώς όλα είχαν τελειώσει εκείνη τη νύχτα. Κι όμως να που είμαι ακόμα ζωντανός. Και το απίστευτο είναι πως αντλώ δύναμη από ένα άψυχο αντικείμενο...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Τι να σου πω...Έχεις δεθεί πολύ σφιχτά μ' αυτή την κούκλα. Όμως δεν είναι δικιά σου. Αν τη γυρέψει;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Σκληρά) Δε θα τον αφήσω. Είναι πλέον θέμα επιβίωσης.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Θα έλεγα να μην τραβήξουμε το σκοινί...Μπορεί και να σπάσει...(Παίρνει την ανθοδέσμη και βγαίνει στο εσωτερικό. Πίσω της ο Θανάσης.)

(Στιγμές. Ο Γεωργίου μένει για λίγο ακίνητος με το φόρεμα στα χέρια και το βλέμμα στυλωμένο στη «ΓΥΝΑΙΚΑ». Κάποια στιγμή την πλησιάζει και απλώνει το φόρεμα μπροστά της σα να θέλει να της το προβάρει. Προσέχει τον λαιμό της. Σκύβει πάνω της και παρατηρεί πιο προσεχτικά)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Χμ Σαν κάτι να λείπει από δω...Ο Σταυρός...Μάλιστα. Θα έβαζα στοίχημα πως χτες βράδυ ήταν στη θέση του...Μα τι μου θυμίζει αυτό...(Το βλέμμα του πλανιέται γύρω σαν να ψάχνει κάτι που θα του ξυπνήσει την μνήμη. Τότε βλέπει την εφημερίδα.) Τώρα θυμήθηκα...(Παίρνει την εφημερίδα

από το τραπέζι και την ανοίγει. Ψάχνει πυρετικά) Κάπου το είχα δει...Νάτο...(Διαβάζει δυνατά.) «Ο Δράκος βιάζει κλαίγοντας...Καινούργια στοιχεία έδωσε το πέμπτο θύμα του Δράκου που διαλέγει τα θύματά του, ανάμεσα σε γυναίκες που έχουν μακριά μαλλιά...» «Με το ένα χέρι κρατούσε το μαχαίρι και με το άλλο χαϊδευε τα μαλλιά μου κλαίγοντας...'Όταν συνήλθα βρήκα μια αλυσίδα με έναν σταυρό πάνω μου...» (Κοιτάζει σκεφτικός τη «ΓΥΝΑΙΚΑ») Δεν μπορεί...Σίγουρα σύμπτωση θα είναι...Αλλά πάλι...Τόσο πολύ...

(Μπαίνει ο Τάσος. Είναι ντυμένος για έξω)

- ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Ω καλησπέρα σας κύριε Κατσάμπα...Φεύγατε;
 ΤΑΣΟΣ:- (Ξερά) 'Εχω δουλειά...
 ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μα γιατί δεν μας κάνετε παρέα...
 ΤΑΣΟΣ:- Δεν τρελάθηκα ακόμα.
 ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Διαισθάνομαι πως η παρουσία μας σας ενοχλεί.
 ΤΑΣΟΣ:- Καλά το διαισθάνεσαι.
 ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Λυπάμαι...'Όμως σε τι ενοχλούμε; Εσείς συνήθως απουσιάζετε...
 ΤΑΣΟΣ:- Είτε απουσιάζω είτε όχι, εμένα μου τη δίνεις. Κατάλαβες; (Παίρνει την εφημερίδα και πάει και κάθεται επιδεικτικά μακριά από τον Γεωργίου. Δείχνει έντονα την αδιαφορία του. Στιγμές)
 ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Χμ Μάλιστα...Ε λοιπόν κινδυνεύω να παρεξηγηθώ. Τέτοιο κέφι δεν θυμάμαι να είχα ποτέ ξανά στη ζωή μου...'Ισως θα 'πρεπε να κρατήσω για λίγο τα προσχήματα...(Στον Τάσο) Τι λέτε κι' εσείς...Ο θάνατος της Βασιλικής μου είναι ακόμα πρόσφατος. Ωστόσο οφείλω να ομολογήσω πως δεν μπορώ να υποκριθώ τον θλιμμένο. Βέβαια ένας θάνατος είναι μια τραγωδία...όμως όταν η ζωή δεν δίνει την χαρά; Την Βασιλική μου την θρήνησα όσο ήταν ακόμα ζωντανή. Ο θάνατός της δεν πρόσθεσε τίποτα περισσότερο στον

πόνο μου. Αντίθετα, τολμώ να πω πως ήταν μια ανακούφιση για μένα...

ΤΑΣΟΣ:- (Πετάει ξαφνικά την εφημερίδα) Τι θες ρε Γεωργίου...Γιατί μας τα λες όλ' αυτά, για να σε λυπηθούμε;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Προς Θεού...Ποτέ δεν γύρεψα τον οίκτο...Απλά σαν άνθρωπος κί' εγώ αισθάνομαι ώρες ώρες την ανάγκη να ανοίξω την καρδιά μου...

ΤΑΣΟΣ:- (Πάει προς την έξοδο) Να ψάξεις αλλού για εξομολογητές. Εδώ χτύπησες λάθος πόρτα...(Ανοίγει και κάνει να βγει)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Μαζεύει από κάτω την εφημερίδα.) Αν δεν κάνω λάθος...Παρακολουθείτε την υπόθεση του Δράκου...

ΤΑΣΟΣ:- (Στρέφει αργά) Και τι σε κόφτει εσένα...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Πρόσεξα την εφημερίδα. Είναι ανοιχτή στη σελίδα με το σχετικό ρεπορτάζ...Τραγική περίπτωση, δε νομίζετε κί' εσείς;

ΤΑΣΟΣ:- (Κλείνει με δύναμη την πόρτα. Πλησιάζει τον Γεωργίου επιθετικά.) Θέλεις να σου πω τι νομίζω εγώ Γεωργίου...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Υποχωρεί. Φοβισμένα) Μια συζήτηση κάνουμε. Δεν είναι λόγος για να...

ΤΑΣΟΣ:-...Αυτό που νομίζω εγώ, είναι πως αυτός δεν είναι περισσότερο βιαστής από σένα...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Σας παρακαλώ...

ΤΑΣΟΣ:-...Βίασες τα όνειρά μου. Την ψυχή μου. Το μυαλό μου...Βίασες το δικαίωμά μου να αγαπώ και να με αγαπούν...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Να σ' αγαπούν! Γελιέσαι αν νομίζεις πως η Βασιλική σε αγάπησε ποτέ...

ΤΑΣΟΣ:- Μπορεί να μην με αγάπησε...'Όμως είχα την ελπίδα πως κάποια μέρα...'Ισως...'Όμως εσύ μου φέρθηκες σα να ήμουν μολυσμένος. Μ' έδιωξες σαν το σκυλί...Με ταπείνωσες...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Ποτέ δεν μου πέρασε απ' το μυαλό πως...

ΤΑΣΟΣ:-...Μυαλό! Είχες εσύ ποτέ μυαλό...Καρδιά...Πάντα ένα πολεμικό μηχάνημα ήσουν...Τέτοιο μηχάνημα

νόμιζες πως ήταν και η κόρη σου, γί' αυτό κι' έφτασε να τρυπιέται για να σου αποδείξει πως είναι άνθρωπος. 'Άκουσες; 'Ανθρωπος...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Πάψε... Έχω τη συνείδησή μου ήσυχη... Φέρθηκα σαν πατέρα...

ΤΑΣΟΣ:- Σαν δολοφόνος φέρθηκες. Τη σκότωσες... Κάθε μέρα τη σκότωνες. Αργά. Μεθοδικά... Προμελετημένο έγκλημα... Κάθε μέρα, κάθε ώρα, έχωνες και πιο βαθιά το μαχαίρι στην τρυφερή της σάρκα...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Πάψε... Πάψε... Δεν ήμουν εγώ υπεύθυνος, εσύ την κάρφωσες στην αστυνομία. Εσύ ήσουν η αιτία που πέθανε...

ΤΑΣΟΣ:- Ναι... Την κάρφωσα για να σ' εκδικηθώ. 'Ηθελα να σε δω να σέρνεσαι, όπως σύρθηκα κι' εγώ κάποτε. Όμως εσύ βρήκες τρόπο να γλυτώσεις... Αλλά μέχρι τότε. Τα σωσίβια δε θα σε κρατάνε για πάντα στον αφρό. Κάποια στιγμή θα βουλιάξεις και να θυμάσαι. Εκείνη τη στιγμή θα 'μαι εγώ από πάνω σου για να σε σπρώξω πιο βαθιά... (Μπαίνει η Μαριέττα. Πίσω της ο Θανάσης κρατώντας ένα βάζο με τα λουλούδια. Στρέφει στη Μαριέττα.) Θα γυρίσω νωρίς. Φροντίστε να έχετε ξεκουμπιστεί όλοι... (Βγαίνει.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Σιωπή. Τοποθετεί τα πιάτα που θα κρατάει στα χέρια, πάνω στο τραπέζι.) Μαλώσατε;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Ταραγμένος) Με μισεί...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Του 'κανες μεγάλο κακό κάποτε...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Είναι εμπαθής. Δεν φέρθηκα περισσότερο ή λιγότερο άσκημα από οποιονδήποτε άλλον πατέρα που θέλει να προστατεύσει την κόρη του... Πάντως καλό είναι να έχουμε τον νου μας...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μην ανησυχείς. Δε θα μας πειράξει. Τα λέει έτσι για να σε πληγώσει. Νομίζει πως έτσι γιατρεύει τις δικές του πληγές... Τι λες. Να φέρω το κρασί;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Φέρτο... (Προσπαθεί να συνέλθει. Σκουπίζει με ένα μαντήλι το μέτωπό του. Στην Μαριέττα που μπαίνει με ένα μπουκάλι στα χέρια) Δε μου λες... Μήπως ξέρεις τι έγινε ο σταυρός;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ποιος σταυρός...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Αυτός με την αλυσίδα...Στόλιζε το λαιμό της...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Στη θέση του δεν είναι;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Αν ήταν δε θα σε ρώταγα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Παρατηρεί τον λαιμό της «ΓΥΝΑΙΚΑΣ») Έχεις
δίκιο...Φαίνεται πως χάθηκε.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μπορεί...Μπορεί πάλι να τον έκρουσε ο Θανάσης.
Ας ευχηθούμε να έγινε έτσι...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Γιατί το λες αυτό.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Τίποτα...Μια σκέψη έκανα...Αλλά ας αφήσουμε τα
δυσάρεστα. Βάλε κρασί κι' εσύ Θανάση φέρε το
κασετόφωνο να βάλουμε αυτή την κασέτα...(Βγάζει
από την τσέπη του μια κασέτα.)

(Ο Θανάσης βγάζει το κασετόφωνο. Ο Γεωργίου
τοποθετεί την κασέτα και η Μαριέττα γεμίζει τα
ποτήρια.)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Λοιπόν...Στην υγεία μας.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Στην υγεία μας...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Στην υγεία της πιο καλής και φρόνιμης κόρης...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Έχει πάρει κι' αυτός ένα ποτήρι και το σηκώνει
ψηλά όπως κάνουν οι άλλοι)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- ...Εύχομαι αυτές οι όμορφες οικογενειακές στιγμές
να έχουν μακροημέρευση.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Αμήν Παναγιά μου...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Θανάση... Άσπρο πάτο...

(Πίνουν όλοι μαζί. Έπειτα ο Γεωργίου βάζει σε
λειτουργία το κασετόφωνο. Ακούγεται ένα βάλς ή
ταγκό.)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Υπόκλιση μπροστά στη Μαριέττα) Κυρία μου. Θα
μου κάνετε την τιμή;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μετά χαράς Στρατηγέ μου...Μετά χαράς...

(Χορεύουν Ο Θανάσης χοροπηδάει γύρω τους. Κάποια στιγμή πλησιάζει τη «ΓΥΝΑΙΚΑ», την αγκαλιάζει και αρχίζει να στριφογυρίζει γύρω γύρω στο δωμάτιο. Σιγά σιγά το ύφος του μεταβάλλεται. Το βλέμμα του γίνεται πιο έντονο. Τα μάτια του γυαλίζουν. Τα χείλη του κρεμάνε. Ξαφνικά τρέχει στην κάμαρά του μαζί με τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» και κλείνει πίσω του την πόρτα. Στο μεταξύ ο Γεωργίου και η Μαριέττα συνεχίζουν να χορεύουν μέχρι που θα πέσει

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΕΙΚΟΝΑ 2η (Χαράζει. Η σκηνή είναι άδεια. Ένα αχνό φως μπαίνει από το παράθυρο. Στο τραπέζι πιάτα με αποφάγια κι' ένα άδειο μπουκάλι. Μπαίνει ο Τάσος. Είναι σε κακά χάλια. Προχωρεί τρικλίζοντας. Το βλέμμα του πέφτει στο μπουκάλι. Το αρπάζει και πίνει το λίγο που έχει απομείνει. Μια αναγούλα τον ταράζει. Τρέχει βιαστικά στο εσωτερικό. Από μέσα έρχεται ο ήχος της αγωνίας του καθώς ξερνάει. Σε λίγο μπαίνει στη σκηνή, δείχνει πιο ήρεμος. Παίρνει πάλι το μπουκάλι και πίνει λαίμαργα. Αφού το αδειάσει τελείως πέφτει στον καναπέ και μένει ακίνητος με τα μάτια κλειστά. Μοιάζει σα να τον πήρε ο ύπνος. Εκεί πάνω βγαίνει ο Θανάσης από την κάμαρά του. Είναι αγουροξυπνημένος. Φοράει μόνο ένα σώβρακο και μια σκισμένη φανέλα. Είναι τραγικά αστείος.)

ΤΑΣΟΣ:- (Ανοίγει τα μάτια. Ανασηκώνεται. Μένει να κοιτάζει τον Θανάση. Το βλέμμα του στην αρχή είναι θολό. Δείχνει να μη τον γνωρίζει. Κάποια στιγμή επιστρέφει στην πραγματικότητα. Καγχάζει. Διάθεση ειρωνείας και κοροϊδίας. Χλευασμός.) Πήδηξες ρε; Τα κατάφερες..;

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Το ύφος του Τάσου τον ενοχλεί και τον τρομάζει. Υποχωρεί. Όχι όμως από φόβο, αλλά από πρόθεση να υπερασπιστεί το «παιχνίδι» του.)

ΤΑΣΟΣ:- ...Μη φοβάσαι...Δε θα σε μαλώσω...Έπειτα σου ανήκει...Την απόκτησες με το σπαθί σου. Άσε που εγώ δεν την έχω πια ανάγκη...Έχω όσες γκόμενες θέλω...(Στιγμή. Κλείνει για λίγο τα μάτια. Όταν μιλάει είναι σα να αναπολεί) Έκανε σαν αγριόγατα...Μόλις όμως είδε τη λεπίδα, λούφαξε...Της μίλησα γλυκά. Της είπα να μην φοβάται. Της είπα πως την αγαπάω...Τ' άκουσες αυτό; Είπα σε μίαν άγνωστη πως την αγαπάω...Εκείνη όμως δε με πίστεψε. Κατάλαβε πως δεν αγαπούσα αυτή, αλλά μονάχα ένα βλέμμα, ένα χαμόγελο, μια λέξη...Πόσο ακριβά γίνανε όλα αυτά...Τα ζητιανεύεις μέσα σε σκοτεινές γωνιές. Τα απαιτείς. Φτάνεις να σκοτώσεις γι' αυτά...(Σιωπή. Σηκώνεται και προχωρεί προς την κάμαρά του. Κοντοστέκεται. Στρέφει προς τον Θανάση. Βγάζει από την τσέπη του μια κιλότα.) Κοίτα τι σου 'φερα... Ένα μικρό δωράκι...(Του το πετάει) Να της το φορέσεις. Είμαι σίγουρος πως θα της αρέσει και θα νοιώσει ευτυχισμένη. Τώρα όλοι είμαστε ευτυχισμένοι... Όλοι... (Μπαίνει στην κάμαρά του και κλείνει πίσω του την πόρτα.)

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Μένει να κοιτάζει την κιλότα που είναι πεσμένη στα πόδια του. Σκύβει και την σηκώνει. Την περιεργάζεται. Την μυρίζει. Ένα ηλίθιο χαμόγελο γράφεται στα χείλη του και αμέσως τρέχει στην κάμαρά του, χάνεται πίσω απ' την πόρτα και πέφτει

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΠΡΑΞΗ 4η

ΕΙΚΟΝΑ 1η (Μερικές μέρες αργότερα. Νωρίς απόγευμα. Στη σκηνή η Μαριέττα καθισμένη μπροστά στο τραπέζι ασχολείται με το ράψιμο ή το μπάλωμα κάποιων ρούχων. Στο πάτωμα, ο Θανάσης ασχολείται με τα κουρέλια του. Στον καναπέ η «ΓΥΝΑΙΚΑ» όπως πάντα στολισμένη. Στο κεφάλι της ανάμεσα στα μακριά μαλλιά της είναι περασμένη η κιλότα.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Απευθύνεται στον Θανάση)...Αυτή την Κυριακή κιάλας...Θα βάλεις το καλό σου κουστούμι, θα καλοχτενιστείς και θα πάμε. Τον Σταύρο μου τον πήγαινα κάθε Κυριακή. Του άρεσε. Ντυνότανε και παπαδάκι. Είχε μάθει όλη τη λειτουργία απέξω. Φυσικά εσύ δεν μπορείς να ντυθείς παπαδάκι, όμως θα νοιώσεις την πνοή του Θεού...Κί' ας μην νογάς τι είναι ο Θεός...Να δεις που θα σ' αρέσει κί' εγώ θα ξαναζήσω κάποιες όμορφες στιγμές...

(Ανοίγει η εξώπορτα και μπαίνει ο Τάσος. Δείχνει ήρεμος, μονάχα το βλέμμα του έχει μια λάμψη σκληρότητας και αποφασιστικότητας. Πλησιάζει τον Θανάση. Στέκει από πάνω του)

ΤΑΣΟΣ:- Μπρος...Σήκω και ντύσου. Θα βάλεις το κουστούμι που σου 'δωσα. Εκεί που θα πάμε θέλω να είσαι καλά ντυμένος.

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Κοιτάζει μια τον Τάσο μια τη Μαριέττα. Δείχνει να μην καταλαβαίνει)

ΤΑΣΟΣ:- Τι με κοιτάς ρε. Να ντυθείς σου λέω...Να φορέσεις το κουστούμι, με την γραβάτα που σου αρέσει...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Καταλαβαίνει. Χαμογελάει έντονα δείχνοντας τη χαρά του. Σηκώνεται και τρέχει στην κάμαρά του.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Πού θα τον πας...

ΤΑΣΟΣ:- Στο γιατρό...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Έχει τίποτα;

ΤΑΣΟΣ:- Όχι, πρέπει όμως κάπου κάπου να τον βλέπει.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Πάντως από την ημέρα που τον έφερες δεν τον ξανάπιασε κρίση. Η ζεστασιά και η αγάπη που βρήκε, τον βοήθησαν.

ΤΑΣΟΣ:- (Δεν απαντάει. Δείχνει να αδημονεί. Κοιτάζει το ρολόι του.) 'Αντε ρε Θανάση. Ακόμα στολίζεσαι...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Μπαίνει. Έχει τα χάλια του. Το πουκάμισο κρέμεται έξω απ' το παντελόνι. Στο χέρι κρατάει το σακάκι και την γραβάτα.)

ΤΑΣΟΣ:- Τί ναι αυτά βρε. Σουλουπώσου λίγο. Δεν μπορώ να σε πάρω έτσι μαζί μου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Άστον...Θα τον φτιάξω εγώ. Έλα. Στάσου ακίνητος να βάλουμε το πουκάμισο μέσα στο παντελόνι... Έτσι μπράβο. Σφίξε τώρα το ζωνάρι σου. Όχι τόσο πολύ ντε, θα σκάσεις... Καλά είναι εκεί. Δώσε μου τώρα τη γραβάτα. Σκύψε λίγο, πού να σε φτάσω... Έτσι...(Του δένει τη γραβάτα.) Πόσα χρόνια έχω να δέσω γραβάτα. Του Σταύρου εγώ του την έδενα. Ποτέ του δεν κατάφερε να μάθει να τη δένει...'Αντε, καλός είσαι...'Αμε τώρα να ρίξεις λίγο νερό στη μούρη σου και να χτενιστείς κομμάτι.
(Ο Θανάσης βγαίνει στο εσωτερικό)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Στον Τάσο)... Να 'ξερες πόσο καλό του έκανες που τον έβγαλες απ' το ίδρυμα. Ο Θεός στο ανταπόδωσε. Μπήκες σε καλύτερη δουλειά. Σε λίγο θα

βρεις και καμιά κοπελιά του γούστου σου. Θα ημερέψεις. Κι' όλα θα πάνε προς το καλύτερο. Θα δεις...

(Ο Τάσος δε της δίνει σημασία. Κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο καπνίζοντας, βυθισμένος στις σκέψεις του. Τότε μπαίνει ο Θανάσης. Τα μαλλιά του είναι βρεγμένα και κακοχτενισμένα.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Καλέ τι χτένισμα είν' αυτό; Στάσου να σε σουλουπώσω λίγο. Δώσε μου τη χτένα...

ΤΑΣΟΣ:- 'Αστον...Βιάζομαι... Έλα πάμε. (Πιάνει τον Θανάση απ' το μπράτσο και τον σέρνει προς την εξώπορτα.)

(Χτύπημα στην εξώπορτα.)

ΤΑΣΟΣ:- (Νευρικά) Ποιος διάβολος είναι πρωί πρωί. (Στη Μαριέττα.) Δεν πιστεύω να είναι αυτός.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Δε νομίζω. Τέτοια ώρα είναι στο καφενείο...

(Δεύτερο χτύπημα. Ο Τάσος ανοίγει και μπαίνει ορμητικά ο Γεωργίου)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Κύριε Κατσάμπα, ευτυχώς που σας βρίσκω σπίτι. Το είδατε αυτό; (Του δείχνει μια εφημερίδα)

ΤΑΣΟΣ:- (Τον παραμερίζει) Μη με καθυστερείς, βιάζομαι...(Στον Θανάση.) Έλα, μη χαζεύεις.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μια στιγμή. Σίγουρα θα πρόκειται περί λάθους. (Ο Τάσος προχωρεί κρατώντας πάντα τον Θανάση προς την έξοδο, έτοιμος να βγει)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μα γιατί δεν απαντάτε;

ΤΑΣΟΣ:- Παράτα με. Δεν έχω καιρό για χάσιμο.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μα δεν γίνεται να το αφήσουμε έτσι.

ΤΑΣΟΣ:- Δε σε αφορά.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Πώς δε με αφορά. Ο Θανάσης είναι φίλος. Δικαιούται υπεράσπισης.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μα τι συμβαίνει;

- ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Της δείχνει την εφημερίδα) Ορίστε. Διάβασε εδώ...
- ΤΑΣΟΣ:- (Αρπάζει την εφημερίδα απ' τα χέρια του Γεωργίου και κλείνει με δύναμη την εξώπορτα.) 'Άφησε την ήσυχη...
- ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Τάσο! Μα τι γίνεται επιτέλους. Μπορώ να μάθω;
- ΤΑΣΟΣ:- Θα μάθεις όταν έρθει η ώρα. Γεωργίου τράβα σπίτι σου και μην ανακατεύεσαι σε ξένες υποθέσεις.
- ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Ναι...Θα πάω σπίτι μου. Προηγουμένως όμως θα πάω στην αστυνομία. Θα καταθέσω σαν μάρτυρας. Δεν μπορώ να το επιτρέψω αυτό.
- ΤΑΣΟΣ:- Μην τολμήσεις. Χάθηκες...
- ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Δε σε φοβάμαι...
- ΤΑΣΟΣ:- Θα με αναγκάσεις να κάνω, αυτό που ήθελα εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Να σε πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια. (Τον πλησιάζει απειλητικά)
- ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Υποχωρεί) Δε θα τολμήσεις. Είσαι δειλός. 'Αναντρος...Μόνο με γυναίκες μπορείς να τα βάλεις...
- ΤΑΣΟΣ:- Σκάσε...Σκάσε κωλόγερε γιατί δεν θα φύγεις ζωντανός από δω μέσα.
- ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Μπαίνει ανάμεσά τους) Τάσο...Σε παρακαλώ. Τι πράγματα είναι αυτά...Δώσε μου εδώ την εφημερίδα. Θέλω να μάθω τι τρέχει.
- ΤΑΣΟΣ:- 'Αστην. Δε σε ενδιαφέρει...
- ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Δώσε μου την και θα πω εγώ αν με ενδιαφέρει ή όχι...(Στον Γεωργίου) Πού να διαβάσω στρατηγέ...
- ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Δεν τολμώ Μαριέττα...Τον άκουσες...
- ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Πες μου...Μαζί μου δεν θα τολμήσει να τα βάλει. Δεν πιστεύω να φτάσει μέχρις εκεί...
- ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Σ' αυτή τη σελίδα.
- ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Ματιά στον Τάσο πριν διαβάσει.)
- ΤΑΣΟΣ:- (Στρέφει αλλού.)
- ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Διαβάζει δυνατά) «...Η σύλληψη του Δράκου είναι ζήτημα ωρών...Πρόκειται περί ψυχασθενούς...» Δεν καταλαβαίνω...
- ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Παρακάτω. Δες τη φωτογραφία...
- ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Θεέ μου...Ο Θανάσης! Τάσο...Τι γυρεύει εδώ η φωτογραφία του Θανάση;

ΤΑΣΟΣ:- Όλο και κάτι θα γυρεύει...Για να την έχουν.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Δηλαδή είναι ο...'Όχι δε μπορεί, δεν είναι αλήθεια...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Αυτό ισχυρίζομαι κι' εγώ. Ο κύριος Κατσάμπας όμως έχει διαφορετική γνώμη...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Τι θα πει αυτό. Εσύ πιστεύεις αυτά που γράφουν;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Όχι μόνο τα πιστεύει, αλλά υποψιάζομαι πως η φωτογραφία είναι δική του δουλειά...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Γι' αυτό τον έβαλες να στολιστεί; Για να μοιάζει της φωτογραφίας; Μίλα λοιπόν. Είναι αλήθεια;

ΤΑΣΟΣ:- (Δεν απαντάει. Την κοιτάζει μονάχα έντονα.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Υποχωρεί) Με τρομάζεις...'Έχεις στα μάτια σου την ίδια λάμψη, όπως εκείνη την ημέρα που μου είπες για τον Σταύρο μου...'Όχι, δεν μπορείς να το κάνεις αυτό. Λυπήσου τον. Είναι ένα άκακο αρνί...Πώς γίνεται να κάνει τόσο κακό σε άλλον άνθρωπο. (Η σιωπή του Τάσου της φέρνει απελπισία.) Παναγιά μου...Δεν είναι αλήθεια...Δε γίνεται η καρδιά μιας μάνας να κάνει για δεύτερη φορά λάθος. (Τρέχει και αγκαλιάζει τον Θανάση που έχει ζαρώσει κοντά στην εξώπορτα.) Θανάση...Μίλα τους παιδί μου... Πες τους πως δεν το 'κανες εσύ. Πες τους πως είσαι αθώος...(Κλαίει) Αχ καημένο πλάσμα...Πώς να μιλήσεις...Πώς να υπερασπίσεις τον εαυτό σου...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Ξεφεύγει από την αγκαλιά της Μαριέττας και πάει και κάθεται στο πάτωμα, σε μια γωνιά Αρχίζει να κουνιέται προς πίσω. Η Μαριέττα πάει και κάθεται δίπλα του τον αγκαλιάζει από τους ώμους και μένει να κουνιέται κι' αυτή στον ρυθμό του Θανάση σα να τον μοιρολογεί)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Είναι πράγματι λυπηρό...Ωστόσο θα έλεγα πως σας βολεύει αφάνταστα κύριε Κατσάμπα.

ΤΑΣΟΣ:- Τι θες να πεις.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Γνωρίζω καλά πόσο θέλεις να πάρεις πίσω την κούκλα.

ΤΑΣΟΣ:- Παρακάτω...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Θέλω μάθω λοιπόν, μετά την απομάκρυνση του Θανάση, αν θα έχουμε κι' εμείς την ίδια τύχη.

ΤΑΣΟΣ:- Αυτός σας μάζεψε... 'Αμα λείψει αυτός θα πάρετε πόδι κι' εσείς από δω μέσα...Τι νομίζεις Γεωργίου, δεν κατάλαβα γιατί σ' έπιασε ξαφνικά ο πόνος για τον αδελφό μου; Θα χάσεις τα φαντάσματά σου. Αυτό μονάχα σε κόφτει.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Δεν αντιλέγω. Αυτά τα φαντάσματα είναι που μας διατηρούν ακόμα στη ζωή. Πριν ήσωνα σαφής. Αν χαθεί ο Θανάσης, θα χαθούμε κι' εμείς. Είναι πλέον θέμα επιβίωσης. Ακριβώς όπως και για σένα...

ΤΑΣΟΣ:- Για μένα;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Ναι για σένα... 'Έχεις στήσει μια πλεκτάνη εις βάρος του. 'Έχεις κατασκευάσει με κάθε δυνατή λεπτομέρεια τα στοιχεία που θα τον ενοχοποιήσουν. Ωστόσο είσαι πολύ βλάκας για τέτοιου είδους ενέργειες... Είμαι σε θέση να καταρρίψω ένα ένα αυτά τα στοιχεία. Πριν που σε απείλησα πως θα πάω στην αστυνομία, το εννοούσα...

ΤΑΣΟΣ:- Δε θα σε πιστέψουν. Δεν θα πιστέψουν έναν γέρο τρελό που περνάει μια κούκλα για την πεθαμένη του κόρη.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Αντίθετα, νομίζω πως θα δείξουν αρκετό ενδιαφέρον, όταν θα καταθέσουμε πως ο Θανάσης έμενε μαζί μας μέχρι αργά... 'Οση ώρα έλειπες εσύ...

ΤΑΣΟΣ:- Μετά όμως...Μετά που φεύγατε...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Δεν ενδιαφέρει το μετά. Τα γεγονότα λάβαιναν χώρα στο διάστημα που ο Θανάσης ήταν μαζί μας. 'Ένα τέτοιο ισχυρό άλλοθι, ποιος μπορεί να το καταρρίψει.

ΤΑΣΟΣ:- Κι' ο σταυρός...Βρέθηκε πάνω σ' ένα από τα θύματά του...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μπορώ να διαβεβαιώσω πως ποτέ δεν θα τον έβγαζε απ' τον λαιμό της αγαπημένης του, για να τον φορέσει ο ίδιος.

ΤΑΣΟΣ:- Μα ήταν δικός του...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Αυτό δε λέει τίποτα. Ακόμα κι' ένας καθυστερημένος γνωρίζει πως ένα δώρο δεν το παίρνουμε ποτέ πίσω. Έπειτα ο οποιοσδήποτε θα μπορούσε να κλέψει τον σταυρό και να τον αφήσει στον τόπο του εγκλήματος, για να ενοχοποιήσει το Θανάση. Ακόμα κι' εσύ...

ΤΑΣΟΣ:- Εγώ...Μα εμένα δε με άφηνε να πλησιάσω την κούκλα.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Έλα τώρα. Ποιος θα πιστέψει πως ένα άκακο πλάσμα, είναι ικανό να θέτει περιορισμούς...

ΤΑΣΟΣ:- Κι' αυτό; (Δείχνει την κιλότα στα μαλλιά της «ΓΥΝΑΙΚΑΣ») Μη μου πεις πως κι' αυτό εγώ της το φόρεσα...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Ηρέμησε κύριε Κατσάμπα...Ηρέμησε...Καθώς φαίνεται δεν έπιασες ακόμα το πνεύμα μου. Δεν προσπαθώ αγαπητέ μου να αποδείξω τη δική σου ενοχή. Σκοπός μου είναι να σε πείσω πως είμαι σε θέση να δημιουργήσω αμφιβολίες στην αστυνομία. Η αποκάλυψη του ενόχου, είναι δουλειά άλλων...

ΤΑΣΟΣ:- Τότε γιατί μου παριστάνεις τόση ώρα τον ξύπνιο.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μα για να σ' αναγκάσω να δεχτείς τους όρους μου.

ΤΑΣΟΣ:- Άτιμε...Τόσο καιρό προσπαθούσα να απαλλαγώ απ' αυτόν. Κι' έρχεσαι τώρα εσύ να μου καταστρέψεις όλα μου τα σχέδια...Ναι...Εγώ τηλεφώνησα στην αστυνομία. Εγώ άφησα το σταυρό στο τελευταίο θύμα. Εγώ του έδωσα την κιλότα. Εγώ έστειλα τη φωτογραφία...Ο τρελός όμως είναι αυτός, γι' αυτό και είναι ένοχος. Κατάλαβες; Όσο για σένα...Κάποτε σκότωσες την μοναδική μου ελπίδα. Δε θα σ' αφήσω να το ξανακάνεις. (Ορμάει και αρπάζει τον Γεωργίου απ' τον λαιμό)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Πνίγεται) Βοήθεια...Μαριέττα βοήθεια...

ΤΑΣΟΣ:- Θα πεθάνεις άτιμε...

(Ο Γεωργίου έχει γονατίσει, η φωνή του έχει γίνει ένας ρόγχος. Η Μαριέττα που δείχνει να ταξιδεύει αλλού

συνειδητοποιεί ξαφνικά αυτό που γίνεται και τινάζεται)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Ορμάει πάνω στον Τάσο) Τι κάνεις μωρέ. Θα τον πνίξεις... 'Αφησέ τον...(Προσπαθεί να αποσπάσει τον Γεωργίου από τα χέρια του Τάσου) 'Αφησέ τον...είσαι τρελός...Θανάση βοήθεια...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Στην ίδια πάντα στάση. Δεν δίνει σημασία σ' όσα γίνονται γύρω του)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:-... Θανάση...Τρέχα...Θα μας πάρει τη Σταυρούλα...Θα χάσεις τη Σταυρούλα σου...Βοήθεια Θανάση...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Το όνομα επιδρά πάνω του σαν ηλεκτρισμός. Σηκώνεται σαν ρομπότ και πλησιάζει το σύμπλεγμα των δύο ανδρών. Πιάνει τον Τάσο και με δύναμη τον αποσπάει από τον Γεωργίου και τον τινάζει στο πάτωμα. Στη συνέχεια μένει ακίνητος στη μέση της σκηνης, λες και όλη αυτή η προσπάθεια άδειασε από μέσα του όσα αποθέματα ζωής είχε.)

(Στιγμές. Ο Γεωργίου προσπαθεί να συνέλθει. Τρίβει το λαιμό του. Ο Τάσος στο πάτωμα ακίνητος.)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Τον άκουσες...Τον άκουσες Μαριέττα...Ομολόγησε...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Στον Τάσο.) Μέχρι εκεί έφτασες λοιπόν...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Πάει προς το τηλέφωνο) Να ειδοποιήσουμε την αστυνομία. Είναι επικίνδυνος...(Σηκώνει το ακουστικό)

ΤΑΣΟΣ:- (Ανασηκώνεται) Στάσου...Θα κάνω ότι θέλεις... Ότι θέλετε...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- (Μένει κρατώντας το ακουστικό του τηλεφώνου) Ότι θέλουμε;

ΤΑΣΟΣ:- Ναι...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Θα ερχόμαστε κάθε μέρα;

ΤΑΣΟΣ:- Ναι...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Και θα καθόμαστε όσο θέλουμε;

ΤΑΣΟΣ:- Ναι...ναι...Θα κάθεστε όσο θέλετε.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μαριέττα είσαι μάρτυρας. Ελπίζω ο κύριος Κατσάμπας να μην αθετήσει τον λόγο του. Αλλιώς θα υποχρεωθώ να τον καταγγείλω.

ΤΑΣΟΣ:- Δεν θα χρειαστεί...Αρκεί μονάχα να είμαι μαζί σας...στη θέση αυτουνού.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Ω μα και βέβαια. Κανένα πρόβλημα. Για μας θα είναι μεγάλη χαρά. Έτσι δεν είναι Μαριέττα;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Δεν ξέρω...Δεν καταλαβαίνω. Τι έχεις στο νου σου Στρατηγέ...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Ένας τρελός Μαριέττα είναι ένα περιττό βάρος, δε νομίζεις; Εξάλλου η κούκλα προσφέρεται για πολλές απολαύσεις...Εξαρτάται βέβαια από την σκοπιά που το βλέπει ο καθένας... Έτσι δεν είναι Τάσο;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Πάλι δε σε καταλαβαίνω.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Να στα κάνω πιο λιανά. Ο Τάσος κί εγώ θα παραδώσουμε τον Θανάση στην αστυνομία. Δυστυχώς είναι επικίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια. Τώρα κατάλαβες;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ο Θανάσης; Καλά δεν είπες πριν πως...Αυτός ομολόγησε;

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Έλα τώρα, μεταξύ μας είμαστε...Έπειτα είναι βάρος, δεν γίνεται να τον έχουμε συνέχεια μέσα στα πόδια μας.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Βάρος; Κί εσύ; Θα τον προδώσεις κί εσύ;... Έχεις το κουράγιο να προδώσεις έναν αθώο μόνο και μόνο για να κερδίσεις μια άψυχη κούκλα...Θεέ μου. Πόσο σάπιος είσαι...Πόσο σάπιοι είστε και οι δύο...

ΤΑΣΟΣ:- (Σηκώνεται. Απλώνει τα χέρια του προς τη Μαριέττα) Μαριέττα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μη με πλησιάζεις...

ΤΑΣΟΣ:- Άκουσέ με...Ο κόσμος του θα μείνει ο ίδιος. Για μένα όμως θ' αλλάξουν όλα...Ένα σωσίβιο είναι μονάχα. Άφησέ με να πιαστώ πάνω του για να μην βουλιάξω...Άφησέ με μάνα...Άφησέ με μάνα μου...(Καταρρέει.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Σιωπή. Μένει να κοιτάζει τον Τάσο με ανάμικτα αισθήματα. Κάποια στιγμή πλησιάζει τον Θανάση, τον

αγκαλιάζει από τους ώμους και τον παρασέρνει στον καναπέ. Κάθονται.) Έλα παιδί μου. Κάθισε να τα πούμε λίγο. Έχει δίκιο ο αδελφός σου. Εσύ κρατιέσαι κί' απ' τον αέρα ακόμα. Ενώ εμείς...εμείς έχουμε ανάγκη κάτι πιο στέρεο...Συγχώρεσε μας...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Θαυμάσια λοιπόν. Να που τακτοποιήθηκαν όλα. Νομίζω πως είναι ώρα να πηγαίνουμε. Θανάση, κάποιοι καλοί κύριοι μας περιμένουν...Τι λες, θα σηκωθείς μονάχος ή να σε βοηθήσω...

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Παραμένει απαθής κοιτάζοντας με απλανές βλέμμα το κενό)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ:- Μάλλον θα πρέπει να τον στηρίξουμε. Έλα δώσε μου το χέρι σου παιδί μου...(Απλώνει το χέρι του και κάνει να τον πιάσει από το μπράτσο.)

ΘΑΝΑΣΗΣ:- (Μόλις τον αγγίξει ο Γεωργίου, αρχίζει να βγάζει άναρθρες κραυγές. Τα μάτια του γυρίζουν προς τα πάνω. Απ' το στόμα του βγαίνουν αφροί και πέφτει στο πάτωμα. Σπασμοί τραντάζουν όλο του το κορμί.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Θεέ μου η κρίση...Τον έπιασε η κρίση...Κατάλαβε...Κατάλαβε τι θα του κάνετε κακούργοι. Κατάλαβε την κακιά του μοίρα...(Πέφτει πάνω στον Θανάση και προσπαθεί να τον συγκρατήσει.) Συγχώρα με γιε μου...Συγχώρα με...Συγχώρα με...

(Ο Θανάσης αφού χτυπηθεί για λίγο ακόμα, μένει ακίνητος στο πάτωμα. Η Μαριέττα πάνω του μοιάζει σα να θρηνεί πεθαμένο. Τρόμος και άγνωστα συναισθήματα κυριεύουν τον Τάσο που μένει να κοιτάζει τον αδελφό του με τα μάτια διάπλατα ανοιχτά. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα το μίσος που ένοιωθε για τον αδελφό του μετατρέπεται σε ενοχή. Δεν έχει πια δύναμη να κάνει όσα είχε σχεδιάσει. Αρπάζει την κιλότα από τα μαλλιά της «ΓΥΝΑΙΚΑΣ» και βγαίνει τρέχοντας. Από την άλλη ο Γεωργίου παραμένει απαθής και ψυχρός θεατής της όλης

εικόνας. Μόλις φύγει ο Τάσος, παίρνει τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» στην αγκαλιά του, σηκώνει το τραπεζομάντιλο από το τραπέζι και την τυλίγει. Έπειτα βγαίνει βιαστικά. Η Μαριέττα κάποια στιγμή σταματάει το κλάμα. Αγκαλιάζει τον Θανάση σα να αγκαλιάζει ένα μωρό που θέλει να το νανουρίσει και αρχίζει να κουνιέται πέρα δώθε. Στην αρχή είναι βουβή. Σιγά σιγά ένα μουρμουρητό βγαίνει από μέσα της που στη συνέχεια γίνεται νανούρισμα..)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Νάνι νάνι το μωρό μου...Νάνι νάνι το μικρό μου...Μη χτυπάτε, μην βροντάτε, το μικρούλι μου κοιμάται...Να κοιμάται να μερώνει. Να ξυπνά να μεγαλώνει...(Αργά πέφτει ο φωτισμός μέχρι που θα πέσει ΣΚΟΤΑΔΙ

ΕΙΚΟΝΑ 2 η (Το ίδιο βράδυ. Στη σκηνή ο Θανάσης και η Μαριέττα. Ο Θανάσης καθισμένος κοντά στο τραπέζι με μια πετσέτα στο λαιμό. Δείχνει να μην έχει επαφή με την πραγματικότητα. Η Μαριέττα δίπλα του με ένα πιάτο στο χέρι τον ταΐζει.)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Τραγουδιστά) Έλα μου...Έλα το παιδάκι μου...Έλα το μωράκι μου...Να δω εγώ μεγάλο στόμα...(Βάζει το κουτάλι στο στόμα του Θανάση. Τα ζουμιά τρέχουν πάνω του) Έτσι μπράβο...Μια μπουκίτσα ακόμα...(Προσπαθεί πάλι. Ο Θανάσης δεν ανοίγει το στόμα.) Έλα σαν καλό παιδί, μη με κάνεις να θυμώσω...Έλα και θα δεις η μανούλα τι θα σου φέρει...(Χώνει το κουτάλι στο στόμα του) Να χαρώ εγώ ένα καλό αγόρι! (Τον σκουπίζει). Και τώρα σαν καλά παιδάκια θα πάμε να κάνουμε νανάκια...(Σηκώνεται και μαζεύει.)

(Χτύπημα στην εξώπορτα)

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Κοντοστέκεται. Το χτύπημα επαναλαμβάνεται)
Ποιος είναι...

ΤΑΣΟΣ:- (Φωνή) Άνοιξε Μαριέττα. Εγώ είμαι...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Μένει για λίγο δισταχτική. Έπειτα ανοίγει)

ΤΑΣΟΣ:- (Μπαίνει. Είναι σε κακό χάλι. Πέφτει στον καναπέ. Στιγμή. Το βλέμμα του περιφέρεται ένα γύρω.) Δεν μπόρεσα. Έφτασα μέχρις εκεί αλλά δεν μπόρεσα...Φοβήθηκα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- (Το πρόσωπό της μαλακώνει. Τον πλησιάζει. Κάθεται δίπλα του. Του χαϊδεύει τα μαλλιά.) Μη φοβάσαι γιε μου...Τώρα πια δεν πρέπει να φοβάσαι.

ΤΑΣΟΣ:- Δε θα τους φωνάξεις, έτσι;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Και βέβαια δε θα τους φωνάξω. Είσαι πολύ πληγωμένος κι' αυτοί δεν ξέρουν πώς να κλείσουν τις πληγές σου.

ΤΑΣΟΣ:- Πόσο καλή είσαι...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Με είπες μάνα σου. Θυμάσαι;

ΤΑΣΟΣ:- Ήταν σα να ζητούσα βοήθεια απ' τη μάνα μου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Ήταν σα να ζητούσε βοήθεια ο Σταύρος μου. Μπορούσα να του αρνηθώ;

ΤΑΣΟΣ:- (Βλέμμα στον Θανάση.) Του έκανα όμως μεγάλο κακό...Πίστεψέ με, δεν περίμενα πως θα καταλάβει...Αν δεν μου έπαιρνε την κούκλα, ίσως τώρα να ήταν αλλιώς όλα. Ο δαίμονας της μοναξιάς με τρέλαινε...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Έλα, ησύχασε. Πάνε τώρα αυτά. Μη τα σκέφτεσαι. Θ' αρχίσουμε απ' την αρχή. Μάνα σας εγώ, παιδιά μου εσείς. Δε θά' ναι κι' άσκημα. Τι λες...

ΤΑΣΟΣ:- Λίγος ίσκιος μέσα στην τόση κάψα...Όχι, δεν θα ναι άσκημα...(Ξαφνικά τινάζεται) Κι' ο Γεωργίου; Αυτός ξέρει. Αν μιλήσει χάθηκα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μη φοβάσαι...Όσο έχει αυτός την κούκλα δεν πρόκειται να μιλήσει σε κανέναν.

ΤΑΣΟΣ:- Την κούκλα...! Έχει ο Γεωργίου την κούκλα; Όχι. Δε θα τον αφήσω. Δεν έχει το δικαίωμα. Δεν είναι δικιά του...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Σοσστ, σιώπα...άσε τον να ξεχάσει κι' αυτός με τον τρόπο του...

ΤΑΣΟΣ:- (Κουρασμένα) Δίκιο έχεις. Να ξεχάσει. Να ξεχάσουμε όλοι. Να ξεχάσω κι' εγώ. Να χαθώ, να κοιμηθώ βαθιά,

ατέλειωτα...Κί αν κάποτε ξυπνήσω, να μην είμαι πια ο ίδιος. Κί ο ήλιος να μην είναι τόσο χλωμός...(Βλέμμα στον πίνακα.) Ξέρεις κάτι...Κάθε φορά που ο Σταύρος έβλεπε αυτόν τον πίνακα, βούρκωνε. Τότε δεν καταλάβαινα το νόημά του. Τώρα όμως ξέρω. Εκείνος και ο πατέρας είχαν το κουράγιο. Αν το είχα κι' εγώ όλα θα είχαν τελειώσει τώρα....Όλα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ:- Μη μιλάς άλλο. Δεν χρειάζεται να μιλάς...Ούτε και να σκέφτεσαι. Άφησε τα όλα σε μένα...Στη μάνα σου...(Παίρνει το πιάτο) Έλα τώρα να σε ταΐσω. Σίγουρα θα πεινάς. Άνοιξε το στοματάκι σου...Έτσι μπράβο...Άλλη μια μπουκιά...Μπράβο το καλό παιδί... (Ο Τάσος παραιτημένος ανοίγει μηχανικά το στόμα του. Αυτό θα επαναληφθεί δυο και τρεις φορές. Κάποια στιγμή η Μαριέττα θα μείνει με το κουτάλι μετέωρο μπροστά στο στόμα του Τάσου και ένα χαμόγελο ευτυχίας θα γραφτεί στα χείλη της. Ένα χαμόγελο παράξενης ευτυχίας και τότε πέφτει η

ΑΥΛΑΙΑ

-

-

-

-